

კულაკი.—ხალხო, ხომ გაიგეთ, რისთვის ჩამოსულან ი კომუნისტები... აი, ჩაიკითხეთ, (კოხტულობს)
 „სავალდებულოა თქვენი ქონების რეკვიზია... — ჩამორთმევთ..“

უმცნ პერ გავიღენ

გამო და კოკი შერდღოდი თუ ვინაჲს ითხებო.
 — გამარჯობა ამხანაგო მამა! ილილით მინათა მამს გამომ და თავის ამხანაგო—კომკაშორელი კოკი ტყუილი გაატო.

— შეგიძლია მამა ჩემო მოველიო. ეს არის ეხლა დავებრუნდი რაიონიდან. ჩემი კულტაშპრობა სრული გამარჯვებით დასრულდა.

გამო დიწყო!

— ჩვენ ვავეშურეთ დანიშნულ რაიონში, რომელიც ჩვენში ჩამორჩენილ რაიონათ არ ითვლება. შუგუდავით მისს ჩაიონის შუა და შუგ ისეთი სოფლები უნებო, საცა „წაშლიათ“ ვერ იპოვიან წერა-კითხვის მკოდნეს. ჩვენ დაელოდით სოფლიდან-სოფლათ, ეიკოლეკით და გვსწიზაბდით სოფლის „პირა-იარაში“ და მოსივრებეს ვუკეთებდით ხალხს სოფლად გულტურულ მუშაობას, კერძოთ კი საყოველთაო—საგადადებულ სწავლის შემოდინის და წერა-კითხვის უკოდინარობის სრული ლიკვიდაციის გარეშეთ. მშრომელი გლეხკაცობა იტრატებით ემეზობოდა ჩვენს გამოსვლებს და დანახარებს ლოკუტაშენდს შაფარობას ამ საჭმელს. ჩველებოდა ისეთი სოფლებიც, საცა გლეხების შეძლებული ნაწილი, კოფელი თავად-ხანურები, მღვდლები და ხირები წინააღმდეგობას გვიყუარდენ.

— რის წავლა, რა სწავლა ჩვენს მამებს და პაპებს ეუბნებოდა? არ გოთავებინათ, მარა ჩინებულთ (გარჯობა) — ილიდიხილენ ისინი და ხალხს აქვებდნენ ჩვენს წინააღმდეგ. ხალხი კი ყურს არ უღებდა მათ და ჩვენ გვიჯერდა მხარს—დაათავა თავის სოფელს გამომ და კოკის რისართა!

კოკი, შენ კი უამბო მამას სოფ. ღრეთის ამხანაგო. ცუკიმ დავაწყო!

— სოფელი ღრეთი ძალიან შორს ყოფილა, სადაც მათში არჩვივის ბუღსავით არის გადმოკიდებული. შიგოლი ღმე ვიარეთ და დილას ძლიერ მოვიყოფით. ჩემი მოსვლა მოილო სოფელს გავიო და ერთი ვანაშლი ამხანაგო ვიო. სოფლის მამენ ელსებებეს ხალხში სხვადასხვა ჭირები ვაუკუყუარებოთ. თითქმის ჩვენ მთავრობისაგან ვიყოფით გამოზავნული ხალხის შესაგოროვებლად, შიგო რის ურბენობად ხალხს და შოგო-რას.

სოფელ ღრეთში არც-სკოლა და არც კომპარტივეი, წერა-კითხვა ხომ არავინ იცის, ვარა-ორი სამი კულაკიცა, მღვდლის, ჩაჩრის და ორი ჩემი მძინარეცა. ერთი მონაწილე სოფლის საბჭოს თავებდინებოდა, შიგო კი მთავარი, მარტოხი და კომკაშორის ახლად დაარსებული პატარა ღრეთის.

შიგო დისიდაციის სოფლის შუა ადგილას მშრომელ გლეხთა კრება მოვიწყეთ. კრებაზე არავინ გამოცხადდა.

— რათა საჭმელ შევიკოთებთ იფილიზობიე ამხანაგო მამა!

— არ ვიციო. დავებრუნდენ და აზარ მოვიდენ. — იყო მთო. მათში კრება ვადავდეთ მესამე დღისათვის. მასე საათი ეფოლით და რაო ღარბან გლეხი გამოცხადდა.

— გვიხაროთ იქნება თუ არც კრება? იღუმინდული შეიკოება გამო საბჭოს საწყებლობას.

— ასე ამბობენ, კრებისთვის ხალხს იკლავო, დღე-ღობისათვის ემშობლებოთ.

— რას დობომა? ვაგვიტყვიანო შიგო-სიგოთ მამა, — ხალხს ჩვენს სოფლის დღეობას, მარბანს და ხალხს, სამშობლისა—თავისაღმსრულებლად (არა-ღ სოცხელი სერენ) ხილავარკა საბჭოს თავებდინებოდა.

მათიზო გავმარჯეთო ჩვენ შორის ორი მზრი ტრია-ლეზდა, ერთი უკან დაბრუნების, შიგო დარბრენს. უკანასკნელ აზრს იცავდა გავო.

— ხელ გელესიაზე ხალხი შეიკობებო. ჩვენც ვმით ვისარებებოდით, მშორბანე, კრების გავმართეთ და ხალხსაც ვაგვიტყვიანო ჩვენს მიზანს.

გამოს ეს წინააღმდეგა გავილა.

— აფხანაკებო! მოილით შეჩრდილი ტრელისელი აფხანაკები არის, საქმე ევეთ, საქმე ვაისმა მხა სასად-ლოის ქვაზე შეიდაგარ საბჭოს თავებდინარის.

— რა დროს საჭმე, დღეს ჩემი დღეობაა, ვიციო რას იტყვიან, ყრუდ იმარდა ხალხში და შოგოფორთიე სახლისკენ წავსლას აპირებდენ.

— ამხანაგებო! ვითოთი კოტა ხნით მოითიზოთ, ღარიოდუ სუკუდა მავს სათქმელი, საჭიო და თქვენთვის სასარგებელსა საჭმე—იქცეა გამოს მხამ და ხალხიც შესდგა. სიხშირე ჩამოვარდა.

— თუ ამ დღე ვალდებენ— დიწყო გამომ და ვაშალა პლაკატი—სჭიროთ მას, რაც თქვენთვის სასარგებლოა ვითოთი წაიკოთებოთ.

— ჩვენ ვიკავა არ დიციო... ნება რა სჭირა? — თვლიმ წაიკოთებს, თვლიმ... ვაისმა ხალხში. ხალხს წინ წინააღმდეგ თვლი მუკვიმელი, შედებებელი დეცნობილი ჩაჩრის, თვლიმ ვერც თავისთვის წაიკოება და შემდეგ ხალხს მობიარებო.

— ხალხში, ხომ ვუბნებოდით... აქ სჭირა, ჩაჩრის, დრო არისო, რაოცა ხალხი ვალდებულ არის, რომო უკოდინარბენ ლიკვიდაცია შეიხებებოთ. ხომ ვაისო ლიკვიდაციოთ, ისე იგი მოესლოთო. ხალხში, ჩვენ ვართ უკოდინარბები, მამ ჩვენ უნდა მოგესლონ? ხალხი თქვით ჩამე!

ხალხში მოაქოლი შეჩენა თვლი მარბალი ყოფილი... ლიკვიდაციაო... უნდა მოგესლოთ... ტყუილიაო! რას ამბობა!

— ამხანაგებო! კლავ ვაისმა გამოს მუკვირე მამ!

— ეს კაცო ამ შეიხებულ და უეციკო, ამ თქვინი მოსისხლე მჭირო! ხელი ვაშვარა თვლიასკენ და ვანა-რობო იციო აქ რა სჭირა. დავგო დრო, როდესაც ხელი უნდა მოვიკოთო საყოველთაო საკადმებულს პირად დაწყებოთი სწავლების შესაზღვრებას. უნდა მოვამბოთი წერა-კითხვის უკოდინარობის სრული ლიკვიდაცია გესმით ამხანაგებო! აქ შოგორობა გპირდება თქვენ ყველასთვის სწავლას უფლოთ, ამისთვის საჭიროებლობის 21 მთლიანი მან. ვალდებულო, ღარიოდენ დახმარებასაც მოიხდენ. რა არის აქ ცუდი? გამომ დიდების ილმარბეო, რომელსაც ხალხი სულსამბოლო უსენდა თვლი მუკვიმელი, მღვდელი და კულაკები კომიდან ვაგარბენ. ისინი აფონს მირ ვაგოდენ.

გამოს შემდეგ ჩვენც ვილაპარაკეთ.

მე ახლობო: ვაგვიჩო საჩუქუნებებს და დავგვი საკულეთო დღეობებო. ერთმა ჩვენმა ამხანაგმა კოლდებოთი ხაკიანე ილმარბე, მშრომელი გლეხისაც ვაშვიდენ.

ბოლოს საბჭოს თავებდინარებაც ილმარბეა.

— თორე ვაბატულებდენ... თვლიებს ვიხებედენ!

— ვაისმა ხალხში.

სოკუების შემდეგ გამოითქვა საერთო სოცხელი სოფელი ღრეთში, კომპარტივის და სკოლის დაარსების შესახებ. ასე დასრულდა ჩემი კულტაშპრობა დაათავა მამა.

მამა იტყვიანო უამბოდა ახალგაზრდების აღფრთხილებულ სიტყვებს, მან მუშორებ ჩამოვარდა მამ ხელი და უსურვა ასეთი მხაველი გამარჯვებები მომავალ მუშაობაში.

„შესაფერი“

—ხაბუთა აპარატში არ გამოდგეო სამეურნეო ორგანიზაციებში ვერაფერი გააკეთე, პროფორგანიზაციაში ყველაფერი არიყ. პარტიის პოლიტიკაში ეგრე ერკვევით... დამშვიდდითო. ნუ დღევით ახხანავო, პროფსკოლის ან კადრების შიშამაშადებულ განყოფილების გამგეო დავნიშნავო? შესაფერი თანამდებობა!

დამკვეთების გარეშე

უქლას კარგით მოეხსენება, რომ დაკვერა, როგორც ასეთი, ფრიალ სტიქიურია. მოვლენა და შედეგებს საკარნოს და ხშირად განსაკუთრებულს იწყებს. მაგალითები:

ქარხანაში დაკრეს საყვირი. ეს ნიშნავს, რომ საღებო სამრეწველო უბანში ქარხნის ყვირილი გაიხსნა.—მერე რა უყვია,—იტყვის მკითხველი, მაგრამ ამ ერთი საყვირის დაკვერა იწყებს ასი და ათასი მუშის გაღვივებას, ქარხნისკენ ლტოლვას და მერე ხოლმე იცით—გაბრალებულ მუშაობას, რასაც შედეგათ მოსდევს სამსრეწველო-საფინანსო გეგმის შესრულება.

მუშებმა დაკრეს ჩაქოტი.

აქ მეფერი განმარტება აღარ დაკვირდება, რადგანაც ჩაქოტის დაკვერის შედეგი ყველამ იცის: ეს არის რაიმეს გამოკვლევა, საწარმოო იარაღის გაკეთება, მისი საწარმოში, ან მისი ღირსი გადატანა და მერე თქვენც მებედებით—წარმოების და მერე რეზონანსის ჩაქირ ტრეპით წინ გაქანება.

ეს კაცო დამკვეთია. წინად, დამკვეთია, რომ იტყოდნენ, ზოგიერთებს თმა ყალყზე უღებოდათ, მეც არ დამკრასო, რადგანაც აქ პირველადილი ზღვრიანი ფელისმებოდა, მაგრამ ვინ არის ის, ვისაც დღეს სიამოვნების იყრა არ გადაკრავს სიტყვა დამკვეთის სხენებაზე? დამკვეთი კაცი, დამკვეთი მუშა დღეს წარმოების ქვა-

კუთხელი, მისი მამოძრავებელი ძალაა. დამკვეთმა რომ გული გადაგიშალოს, წინ სამსრეწველო გეგმების პირამიდები წარმოიშობება: დამკვეთი გეგმაზე ფიქრობს, გეგმას ასრულებს, გეგმას ადგენს, გეგმით მუშაობს.

დამკვეთი ზრივად. ორიოდე წლის წინად რომ ქეთა ისში დამკვეთი ზრივად შეგბედაოდათ, პირველ რიგში რესტორანში ჩავსვირებდნენ, იჭიფებდნენ, თქვენი ჯიბის ყოველ კუნძულს მიყრისკობით გასინჯავდნენ, საუფროლიანად ამოასუფთავებდნენ და შემდეგ ბოლოებით გააჩაღებდნენ „დამკვეთელ მუშაობას“. ეს თუა მაშინ, ახლა კი დამკვეთი ზრივად ნაშენებს მუშების აუფს, რომელიც დამკვეთული მუშაობას ხეოწონადის ოთხიოდე წელში შესასრულებლათ.

დამკვეთი მოძრაობა. იმას კი არ ნიშნავს, რომ ეინმესუნდა დარჩან და სათანადო მოძრაობებენ, არამედ იმას, რომ ასი ათასი და მილიონი კაცი მოძრაობს, მუშაობს და სხვებსაც ამოძრავებს ჩვენი მეურნეობის წისსვლის დასრულებლათ.

დამკვეთი ტემპები. სრულობით არ ნიშნავს, რომ ხალხი ერთ ადგილზე ტკეპნება. პირიქით: ეს მოასწავებს, რომ ერთ თვეში გამსრულებელი ერთ და უკიდურეს შემზებვევაში ორ კვირაში კეთდება.

დამკვეთი დღე. აი, აქ არის საქმე. საქმე იმაშია, რომ პირველი ოქტომბერი გამოცხადებულია სრულიად აკავშირის დამკვეთი დღით და ამიტომ უმორიკოსესად და აშხანგურათ ვითხოვთ, იმ დღეს, ე. ი. 1-ლ ოქტომბერს, მოზარბანდით დაუგვიანებლათ წარმოებაში, ცეხში, აგრეგატთან, დაზგასთან, ტრაქტორთან და ყოველგვარ საწარმოო იარაღთან და როგორც დამკვეთი კეჭერის შიოლეს შევივარება, იმუშავეთ ზედამკვეთი წესით, ტემპებით, ყალიბით და ბალისით, რისთვისაც, ჩვენთან ერთად თქვენც დარჩებით დღით პატრიცე-მელი და ნისამოვნები, რადგანაც ეს დაპატარებს ხეოწონადის ოთხ წელში შესრულებას რაობის პაპა პიი მეთოქმეტის ჯიბარზე.

აღლარაღლარახანა

P-7135

უიველმ იველი

ი.ქ.

ლეველი:—გაკურთხოს, შვილო, ღმერთმა!—ჩენი უოფილხარ: ჯვარსა ზვამ ხელისმოწყობის მაგიერ,
გლასი:—აი ღვდას გითბრებ: ყუ თუ ჩემამღისაყ მოვდა ი რაღაც სავითო წაელბას!..

„დაბადება“ ანუ „ბიზლია“

თავი მეთორმეტე

იმზე, თუ მოხ
რა სასწაულს ნახვს.
და დააღებს ხაზს.

ეგვიპტელების ფარაონი გარდაიცვალა.
ებრაელების ბედი ამით არ შეიცვალა.

შემდგენი იწყება
მთელი რიგი, წყება
სეთი ამბები,

რაც ხალხისთვის იყო ძნელი გასაკვირი.
მაგრამ ესა კოტას ვინც დაუკვირდება,
ამ ხალხის სიბრძნე მას გაუკვირდება!

საუკუნე შემდეგ მრავალი გავიდა,
ამ ხალხმა კი დღემდე მანკი ვერ გაიგო,
რომ ყველაფერი ეს მომხატვრობა
და მით საყვლეთათ განხრახულია!

აგილოთ, თქვენც არ, ასეთი—
(რისკებით იქნება, მგონი, ას ერთი):
ერთხელ შეწყვიტა სიმაძრის ცქარს მოსკი,
მან სასწაული იხილა ასე:

გელის ბარს ენათ გარშემო ალი,
მეგრამ ცეცხლისგან ის არ იწოდა.
შიგ შემხვარალოთ, თორემ, უფალი,
მისემ სრულებით ეს არ იყო! ამ!
ამიტომ ყალბე აუღდა მას თმა,
მეზობელმა ცეცხლიდან ეს ხმა:

შეხიბალოდეთ, ჩემო მთავ,
ლოცად—
წადი, ვადაცი შენ ებრაელებს,
რომ მე მით მიესქმ: ისეთ კარგ ეგლებს,
სადაც მდინარე თათლისა და რძის,
ნაპირებიდან უხვით გადმოიღეს!

მაგრამ ერთი რამ კარგათ ნახსოვდეთ:
ეგვიპტელან თქვენ როცა ვახვნილეთ,
თან გაატანეთ ყოველი მაგი, —
აგი, თუ კარგი!

(უღი თუ იქნება აგრეთვე ისიც:
გაყოლოთთ რაიმე სხვიოცი!

რასაც მეც დასტურეთ თქვენ ეგვიპტელებს,
უფრო მოითხოთ ამით ხელუხი!

მე კარგათ ვიცი:
ოქრო და ვერცხლი
თუ კაცს ჯიშში სიამარისად აქვს—
მას არა უხვებს!

ვიცი, ფარაონი არ გავიწყობთ ნებით.
მაგრამ ვადაწყვეტით მე თქვენ გუბუნებით,—
ისეთი მკურ ღმრე მე მას დაეყენო,
რომ მთელი ეგვიპტე ყირა დაეყენო!

დამოხვდით ერთი ამ ზეციერ მამას!
ჩემი თუ არ გვერათ,—
თქვენ ისეთი ამას,
როცა მისი თუ კი დაეყენო!

როცა ასეთ მამას დღებით განაჯობდა,
სინდისას ქაჯნას სრულებით არ განაზობდა!
მეხსიერება მას უღალატა რაღომ?
თათქის, ებრაული ვაჭარის მარტა!

ეგვიპტელებმა მას რა დაუშავეს,—
რომლის მიმართ ირეს ასეთ სიავეს,—
ან რა გაუკეთეს ებრაელებმა,
ამის შესახებ მას ენა დაება!

შემდეგ ის ასწავლის მოსეს ბევრ თინებს,
რახტაღაც ღღეს კაცი გულთ გაიკინებს!

მოსეს რომ ეკავა ხელში კამალი,
ისე დაიციღრა, როგორც ~~რომ გველი~~

შინით უბეში ხელი რომ იტყვა,
ფაქტი თავლით ~~მე თერთათ იტყვა~~
უეცრათ... წყალი... რომ დაქცია
უფალმა ისიც სისხლთ აქცია!..

გველი ეს,
მიტომ, რომ მოსეს
მასი ძლიერება ხალხისთვის ემტრო,
და ამ ხალხს იგი ღმერთად ~~ღმრე უწო!~~

ღმერთმა იონები, რომ გაათვა,
მოსემ მოწყვნით ჩაქინდრა თავი:
მოსეს ეს ამბავი
სულ არ ეტრანავა!

ეგვიპტეში მას ჩადენილი ჰქონდა მველლობა,
რისთვისაც კარგი, იქ ჩასვლის დროს, არ მოელოდა.
მიტომ მან ვაგბდა
უარის ვანცხადება:

— ანა მებებება, მაქვს სულ წერილი ხმა, —

ისე ეტეტლობ, თითქო ვიყო თბა!
თან წითელი ფერი
არის ჩემი წყება, —
რაც ხალხს არ მშაქნება
უეხვებზე სწოროს!

— ყველა ამის თუ ანგარიშს გავწვი,
ხალხის სურვილებს შენ გვერდს არ აუტყვე,
იკლავ კარგა,
რომ ამ საქმისთვის მე სულ არ ვარგავარ!

აწონ დაწონე შენვე სს ყველაფერთა
სხვა ვინმე მოქებზე, უფრო შესაფერის!

მოსეს უარი ღმერთმა იყენა.
კინაღამ ჯიშში უტყნა
ასეთი დასტევილა, კაცი დაფეთა!

— როგორც გუებნება, ისე ვაკეთე!
გასწი ეზლავე შენ ფეოანთან.
გაყოლოე აპრონი თან:
მას ხმაც კარგი სქეს, შეგვედღობდაც
და შენზე მტრე ვაგბდობდაც!
გასწი, გზხმა ის წინ შემოგვებება.
ჯაფო მას და ჭება შენ გებლებია!

შემდეგ მოაწენდი კლდე დორტეტიებს,
თუ გამოაჩენ კარგათ აქტიობას!

მეტრ რა გზა იყო,
ლევის ბაქანებას უნდა დათანხმებულყო
თომეც თვეზე თმა ბუჭათ აუღია,
ეგვიპტისკენ გზას მიაბი გაუღდა!..

ს. თ.—ი.

სადაც მდინარე თათლისა და რძის,
ნაპირებიდან უხვით გადმოიღეს!

ოქრო და ვერცხლი თუ კაცს ჯიშში სიამარისად აქვს— მას არა უხვებს!
ს. თ.—ი.

სახანაწროშიდან

(მომენტის მიხედვით)

— ასალო, საყოველთაო, საგაღ-
დებარეო სწავლა შემოვიღო, შეი-
ლი უკველად სკოლაში უნდა გავ-
ზავო, არ გავზავნი და გარბოა ფნ-
და ვადაიხაბო, ვაიგე?!

— გავგეო ჩომლია, ხუთი შვილი
გამიზარდა, ზოგი ჭინიდა, ზოგი და-
ლაქი. ზოგი მწყალე, ზოგი მებრწვანი-
ლე და არაბე ერის სკოლის თვლი კი
არ უნახავს. მეც კობაღდნი სარგა
მქონია მათი ჯამაგირითა თუ შემო-
სავლით და ისინიც ლეკმა ჰურსა
სქემენ. დრო რომ საკარგის ყოფი-
ლიყო, თითოეულს შესაფერის შექ-
ლებაც საემიოთ ერებოდა ახლა,
მაგრამ მალისა. რაც ეს კომუნის-
ტული დაბრძანდენ, გერაგერობით
სულ უკან-უკან მიდის საქმე. ახლა
ეს მეტეცე შეიღო სკოლაში შემო-
იყვანო, რა არის, ისიც მათ ჰურაზე
გამოზარდონ, არა?! მაგრამ ვერ მი-
ვაერთი ბადრიჯანი, ასალო იმ ცომი-
საგან ზოზელილი ნუ ჰვინიათ, რომ
ყველა მათი დოლის დაკვრას თავის
ფეხებიც ზედ აყოლონ. სწავლა ჩას
მიქვიათ ით, გოის შვილი, ხიკოლი.
ლაშის მამა სულ თავის თავზე გადა-
იყოლა, ეს გინახაბა ვერო ეს უნდერ-
ცყო, შერდღე ერთი აღვიტავი გინმე
დადგა, ვილაც ფრანცუანკას ხოი
მოკავში გაბასლო და გვის კონება
რომ თავზე ვადაილია, თავიც იმ-
ფრანცუანკას ვადალია. ესლა ზის
გოი და სალდათის ბაზარში სემბრე-
ბსა სთელის: ზოგს პეიდის სერმისი
მოსაბარუნებლად, ზოგსაც თითონა
სქანას. ახა ბაზელ! იერ მიჰყვა ზემს
სავალითებს?!

— ახეთ მესაიფში რომ იყვენ ნაში-
კინდარი ასალო, რომელსაც თავის
ნათქვამზე ვადაუბველობისთვის
მეტ სახლად ასალო კირკიტას რომ
ფეხბდენ, და მისი მუზობელი სტე-
დანე, რომელსაც თავისი კონტროლის
აბორიდელი სახელი „სტოპა“ ნაც-
ნომ-მეგობრებში დღემდის ზელუ-
ბლებლ სადამურსავით შერბნობდა,
ასალოს ვაჟი, ნიკოლა, უკვე ცხრა
წლის ვარჯუნელი ზეი და, მამასა-
დაზე, სასკოლო ასაკს უკვე კნი ხნით
ვადაშორებული, რომელიც, ოჯახის
ტრადიციის წინააღმდეგ, დღემდის
სულ სახლში ოგდა და სოფ. მ. დან
სამოვლის სარწმუნო მწყის უტვირთო-
და ქალაქში გასასვლათ, რადგან
მამას მისი წამოვლიმე ჩარისისთვის
ზიბარება გერა კიდევ ვერ მოყურ-
ბო

ხებინა, რადგან ჩაჩიც ისე ბლომად
და ზელსაყრელად აღარ მოიპოვებო-
და; როგორც უწინ,—სწორად ამ
დროს ბავშვთა ჭურჭებში მოზღვავე-
ბულ მდინარეს შერეოდა და ზვირთ-
თა ქვირზე მოქცეულ ნალოტივით
მიჰჭრადა ქალაქს დიდი ბაღისკენ,
სიდაც საყოველთაო, საგაღდებარეო
სწავლის შემოღების კამპანიათან
დაკავშირებული ბავშვთა მიტინგი
იყო დანიშნული.

— აქ ნიკოლას გამოჰკითხეს ვეარი,
სახელი, მამის სახელი და ბინის მი-
სამართა, რომელიც ნიკოლად მე-
ლის ძველი სახელდებით გააკენ
შემკითხველებს, რისთვისაც საერთო
დამტანივი სიცილიც კი გამოიწვია.

— ნიკოლა იდგა და ვაშტერებით
შესცქეროდა ზალს, რომელიც მის
პასუსს ჰიცილით და ირინით ხელე-
ზიდა ორგვლევ. ვერ მიმხედარყო
ძველი, მაისიეულ ოჯახში დამკვი-
რებულ ტრადიციის კლანჭებში მოქ-
ცული ნიკოლა თუ რა აცინებდა ამ
ხალს ასე გულბინად.

— სწავლა ხომ ვინდა?—შევიტოხა
ის, რომელმაც ნიკოლას პასუხებსა
სწერად რაღაც დაეთარხნა.

— სწავლაა?.. სწავლა... კი...
მინ... და... დაბნა ენა ბავშუს, რო-
მელსაც ნათელი წარმოიყენა არც
კი ჰქონდა იმაზე, თუ რა უნდა იყენ
ეს სწავლა. აღმათ, ერთ-ერთი ისეთ
ხელონაზე ეკითხებიან, თავის უფ-
რას მიტერა რომ აქით შეთვისებული!
—მეჭკობას თავისთვის ნიკოლა და
უქნევს თავის ჭანტურით თავის დამ-
კითხველს.

— მეზობელმა ბავშვებმა კი იცვენეს
თუ არა ნიკოლა, მაშინვე ერთი გან-
გამი სიტყვის:

— ეს ასალოს შვილია, იმხანავო
ისტრუქტორი, კირკიტა ასალოსი,
შვილის მამა მავას სწავლის არ დაანე-
ბებს, ხუთი ძაგაზე უფროსი შვილ-
ბი სუყველა ჩაჩრებით თუ წერილ-
წერით ხელოსნებათ გამოზარდა და
მავასაც სამოვლის მიწის აზიდენებს
ჩაუღვინდნა...!

— კარგი, ძალიან კარგი, ჩვენ ამას
კარგით გამოვიცვლევთ—უტრის მო-
ტირტეზე ბავშვებს ის, რომელიც
სწერს და აცერსინად შესცქერის
საყოლად, თითქოს მიტერან ნათქვა-
ბის დანტურის მოითხოვს.

— მაგრამ ჩალო დასტურში განა, ზედ-
ვე არ ემწინევა ჩაწურწინებულ ნი-

გლაგებარეობის სტელი ამობდა,
აღიო არსებობს აწიო,
ესლა ელაგვლები და მისთვის
არის აქ ვაწა-მწიო.

— ემწინება კადრთა სექტორი...
— პედაგოგ კადრთა აღმზარდელი,
სექტორია... კიდევ სექტორია...
— ენ დასთელის ეგაფუცი ჩამდენი.

სკოლები ვადაეაბარეთ
ნარკომხემს, სმუსს და „გლაგონისა“
და თუ უტინით არიან
ეს მათი არაო ბარისა
პროგრამახედა... ჰო ისე,
დაეფიციური, სწორია,
მაგრამ ჩას ვინამთა—მეშვამობთ,
იმაუ შენც ხედავ, მგონია.

— ვამაგორმედა (ოღით ვართ,
შეუქმამთ ბიუჯეტია,
ნარკომხემსა სობილით
გლაგებუსს თავს ესმის რეტია.

— ვაგეირს, რათ ირის ამდენი
ასაღვანობოდა ზევიათა:—
სკოლენდელისა არიგებს
კირკიტე ცრემლის ფრევევითა.

— რა სექტორია, ძამია,
მუდამ რომ ცარილია?
— ის ხელოვნების თაონომოს
იქ სამუშაო ბეურია...

— უბედო სექტორის ექსბდენ,
მაგრამ რა მისი ბოლია,
ყველაფერს ხომ ვერ გასტეგბა
ერთი ვაკეის თვია,
ესლა ვლაგვდებით ეს არი
ცულ დემის მომთხოვე მატაკი,
გინახანდმოდებით ჭიით და
სადელამოშე ბადავით.

„ვიკორობი“

— კოლას, რომ ყოველივე მართალია?!

— შენ კი... შენ რას იტყვი, ბა-
ლო, სწავლა ხომ გინდა? შენც ჩვენი
მიზარული საზოგადოების წევრად
გახტომის საწინააღმდეგო ხომ არა-
ფერი ვაქენ?—გაფარბოხს ქალაქ-
ზე მწერალი და შესცქერის, ვიუტად
შესცქერის თავის წინაშე თანხმობის
ნაწიად დამწამედაციეთი, მღუშარად
მდგამ ბავშუს.

— მაგრამ ნიკოლა რა დამწამედა უნ-
და იყენს. ჩვენ ის ენახეთ, მართლად
დამწამედა და თავისი ლევილო შეი-
ლის წინაშე პირხედავ ვყოფ ასალოს
იხლაც ვაგევი თუ არა თავისი კირ-
კიტა ასაგვტედა?!

— მანია

სურათი-ამოცანა

— რას მოხტევას ეს მოქალაქე: რა ჩაიდნა, ან რა ამბავი შეემთხვა ასეთი?

„მემატიანე“

მას შემდეგ, რაც სოფ. ბურლითის ეკლესია ხალხმა დაშალა და მასალა სკოლის ახალ შენობას მოახმარა, ადგილობრივი მღვდელი ტარასი ჩუმმავე, როგორც სოფელში იტყოდნენ ხოლმე, „იკავსავით დარჩა“.

ეს, არ ვიყო მოხუცებული, კი ვიცო რასაც ვიზამდი?

- რას იზამდი?
- გავიკრებდი თმასა და წვერს და...
- ღმერთს რას ეტყოდი?
- თუ ღმერთი არის, ვეტყვოდი, რომ—მაიძულეს გავკრებო-თქო. თუ არ არის, კიდევ უკეთესი, მასუხს ვერავინ მომთხოვს გავკრებისათვის!—ახე ელაპარაკებოდა შწირად ტარასი თავის თავს.

მაგრამ „ანგელოზმა ეშვას დასძლია“ და ტარასი გაუარეკებავი დარჩა.

— დავიწყებ მათიანეს წერას, როგორც ეს ძველად სასულიერო პირებმა იცოდნენ, ადვილად დღევანდელ საშინელებსა და მით უკავადვეთ ჩნეს სახელს!—გადასწყვიტა ტარასიმ და იმ დამხვე შეუდგა მათიანეს წერას.

ჩვენ შემთხვევით ზღოზა ჩავივარდა და ვაკვირებთ მის მიერ ჩაწერილ ერთ ამბავს.

ქარიანიკონსა 1930 წელს, თეცა სტეტიკებრას და ფეკუსტოსა, სახელითა და ხელისმომწერითა ცაცისა და სახკომსაბუნს თაფელმობრეთა, გამოიყა ხალხთა მიმართ ბრძანება, ძალითა რომლისა არა იყოს ქვეყნასა საბჭოისს შინა უფენი წერისა და კითხვისა. ყოველ მშობელს ევალებს სწავლება შვილისა თვისა, ვითარცა მისა, ისე ასეულსა, ვაჟისა და ქალისა.

და წახდა დროება ეამს საბჭოისს ხელისუფლებისა, რამეთუ არა არიან და ბუნ არ იქნებიან უფენი და ბრიკენი, რომელთა ზედა ემყარება საფუძველი წმინდისა ეკლესიასა და რაჯულისა ჩენისა და ყოვლისა მეთესა ჩენისა, რომელ ვანგებულ არს წმინდა წილისა აბრაამისაა შეუგულ ჯოჯოხეთისა შინა.

გადეუღის და ვიარყენის ხალხი, რამეთუ პატერს არას სცემს საკურთხითა, აღაპითა, წრავითა და ქულებითა მოძღვარსა მაცხოვრისა ჩენისა იესო ქრისტესი. ეამს ნახვისა ზუციისა (უფროზე ცისქობისს) სოფელი ხელს იკიდეს ადგილსა სამარტხვისისა, რამეთუ იშობის და ნუნეს ზუციასაგან.

და აობრდა ქვეყანა ესე. შენობასა საყდართა ეველე გან დაეპატრონენ ეშმაკი (რაიც ნიშნავს კომკავშირელი) და შიგ ნაცკლად „მამაო ჩენი“—სა და „აოლელით სი“ გაქმის „ინტერნაციონალი“, „არმო-რება“ და სხვა გალობანი უწესდღრნი.

მიმე არს ყოველ ჩენი, რამეთუ ხალხსა ზურგი აქვთ ჩუღლსა და ზუცს. კუბოებსა ყოველსა და სოფელსა ყოველსა შენდების სკოლა, რამელ ძირს უბოზის სარწმუნოებისა და ღვთისმსახურებასა.

მიმე არს მუღობარბოთა კულავთა, ვაჭართა და სხვათა. კულავს არ მალუმს ოფლითა სხვისთა აგრავისა პური გასაყიდი მაზარზე, რამეთუ ბიარ არიან უფენი, რომ მულტი მისთვის მუშობოდენ ვამს უკოდინარობისსა მანეთოდ ერისთ.

მიოსპო სოფლად სამიკიტრა ადგილი წმინდა, სადაც ზიარებისა ღვინო იმებოდა ყანწებითა და ჩაღებით; სადაც იყო პურის ქამა გემრავლი და საღობო. მაგიერ იმით არს სასაღილო გუნესკომის, სადაც უკრასლულ არს ღვინის სმა, მით ზიარება და ცხონება ეარსება და ზიარებისა.

დააბლდა და დააბდა სახარებელი და წიგნი ღვთისა, რამეთუ არა ჰყავთ მათ მკითხველი არც.

და დაფრთხო მუღობარბოთა სოფელსა მანჭანება ეშმაკისანსა, რამელ არს ატო; ტრაქტორი და მურერი პურისა შინა, ვითარცა ჩიტი შექმნილი ღვთისაგან.

აღარ არიან ქალი ვულტრუცილინი, ვითარცა ღვთისმშობელი, რომელთა მტავესთა მარიაშისა შეძლიებოდის შეტდენა და სოციალური მოყვასისა ზუციასა.

წესისა და კითხვის უკოდინარობის ლოკედაცია, იგივე არს—ლოკედაცია სარწმუნოებისა და ღვთისა, რამეთუ ესე უკანასკნელი ემყარება სიბნელესა, ხოლო სიბნელე იგივე არს, რაიც უფეცობა.

კოვლეთია ჩემსა ღვთისა და მაცხოვრისა წყეულ იყოს ნაბიჯი ესე ხალხსა განაოღებლად და სავობად შეუცასა.

შტატაგარეშე დაბრინელი, უკულსით მუღვლი: ბარახნი.

ბიზნისკარბი.—ჩათბამ არ გზავნიტ ქალაქში შვილებს სასწავლებლად?
— გვეზინია, რომ შენისთანა არ გამოვიღებ.

მ მ კ რ ა ვ ი რ ე ლ ა ქ ც ი ა

ისეთი სენდიანი, ისეთი დაღრემილი თავის დღეში არაიენ სენება. ასე გვიჩვენებდა კაცს, მთელი ქვეყნის ჭირ-ვარამი გულზე აწებს და ნაშინელ სულიერი ტრაგედიას განიცდისო.

თითქმის ყოველ დღე დადიოდა სახელობის დერეფანში. დადიოდა თავიანთი, ხელში მთელი დღისა რეველები ეჭირა და ხმას არავის სცემდა. მხოლოდ როცა ეინებ კარს გააღებდა და შევიდოდა, ის თავლებ დაქუტლი ვეფაცულებით მიაშტერებოდა შემომსვლელს. ხანახან, როცა დაიღებოდა, იქვე სკამზე ჩამოჯდებოდა და იყო გაჩინდული.

მისმა ყოველდღე შეხვედრამ თითქმის ჩემზეც იჭონია გავლენა. სედიანობა დამეტყო. ასე მიდიოდა დღეები.

ბოლოს ვეღარ მივითმინე და ერთი კვირის შემდეგ შევალე თუ არა სახელობის დერეფნის კარები და თვალი მოვკაიო თუ არა „მწუხარების რაინდს“ პირდაპირ მივედი და ვუთხარი:

— ახანაგო, ადარ შემიძლია თქვენს ეგზომ ტანჯვას ვუტყურო. მე ვადასწყვეტე გავიზიარო თქვენი ტანჯვა, რომ ოდნავ მაინც შევიმსებოქეთა წუხულებს. მითხარით რას შეუბოქვას აგრე თქვენი გული?, რათ დადიხართ აქ, სატრფო ხომ არ დაქარბეთ! რას ეძებთ?

— ეურჩალ „მთაბობის“ რედაქციას! — ამოიხრჩოთ წარმოსატყვა მან და სედიანი თვალები მომაშტერა.

— რთო, რთო? — გაოცებით წამოვიყვირე მე.

— მე ვეძებ ეურჩალ „მთაბობის“ რედაქციის და კანტორის, ხომ ხედავთ, აგრე რამდენი მასალა მაქვს! — მითხარა მან და ხელით რეველები მიწვენა.

— ერთი კვირა აქა ვარ; მითხარეს რედაქცია ამ შენობაში არისო და ისეთი კაცო ვერ ვნახე, რომ მიმოითიოს სად არს.

— თქვენ ვინდათ „მთაბობის“ რედაქცია და კანტორა?

— დახ, მინდა, და თუ იცით, დამისწინით გაუჭერე: ხისაგან მითხარით სად არს! — მითხარა მან და ცრემლ-მორეული თვალები მომაშტერა

— შე კიო კაცო ადნენ ხანს ვიტყვოდი, რას იკლავდი თავს; „მთაბობის“ რედაქცია ვინდათ?

— დახ „მთაბობის“ რედაქცია.

— შე კაცო, მერე ადნენხანს ვერ სთქვი?! ესლავე წაივია, სულ რაი წუთი არ იქნება რაც წაივია.

— როგორ თუ წაივია?! გაოცდა „მწუხარების რაინდი“.

— განა რედაქცია დადის?

— დახ, დადის, თავის ფეხით დადის. ყოველდღე მიდის და ყოველდღე მიდის. ხან ფეხით და ხან ტრამვაით.

— თქვენ ალბათ დამკინით — წყენით წარმოსატყვა მან — სად გავიზიარა რედაქცია დადიოდას, ის ხომ ცოცხალი ადამიანი არ არის, დაწესებულებაა.

— კი, თქვენ ნუ მომივცდებით, დადის „მთაბობის“ რედაქცია. აშკარად დადის!

— ეს ყოველ დაუჯერებელი ამბავია! სად გავიზიარა რედაქცია და კანტორა დადიოდას?

— თუ არ გჯერათ, დაუდაზჯეთ; დღეს ან ხვალ დალით, ან ნაშუაღღესს, აქ უკვეულა შემოვა ერთი ახალგაზრდა, პირტიტელო, ლოყები ისე აქვს დაბრუნებული, როგორც თურამაშულის ვაშლი, თუქცა შავია, მაგრამ ლოყებზე ბროწეულის ფერი დაჰკრავს. ეს ბახმაროს ბრალია. ყოველ ზავხულ მახმაროზე დადის. სწორად ეს არის „მთაბობის“ რედაქცია და კანტორა. პირდაპირ შეგიძლიათ მას მიმართოთ.

— ვინ არის ეს ყმაწვილი.

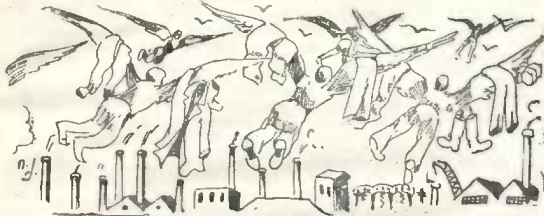
— ეს ყმაწვილი გახლავთ ანხ. მოსე გოგინბერიძე.

— პირველად ენების ასეთი საოცარი ამბავი.

— კი თქვენ ნუ რომივცდებით! მოსე გოგინბერიძე გახლავთ. „მთაბობის“ რედაქცია. კანტორაც თავის დიდ პორთუგულში აქვს და ხელში უჭირავს! თუ რამე მასალაზე გი გავთ „მთაბობის“ რედაქცია.

— შეგიძლიათ აქ დაუცადოთ და გავსცეთ.

„მწუხარების რაინდმა“ მაღლობა გადამიხადა; ხმა არ ამოუღია ისე მოშორდა, ჩამოვიდა იქვე სკამზე და მოსეს ბოლოდანში ტყბილად ჩასთვლია.

ქარხანაში ასობით
წააწყობილით „მფრინავებს“,
ასი ოქროც
რომ მისცენ,—
ვერეინ დაბინავებს.
სპეტანსაცმელს
ჩაიცმუნ,
დაიწყებენ ზმორებას,

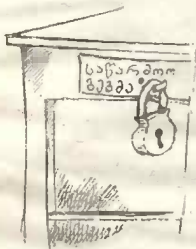
იხოხვენ
ანგარიშას
ქარხნიდან გასწორებას.
და ვით მივწე კალია
მფრინავენ სხვა მხარეში
მუსრი მაგათ—
რომ შიწყდეს
მეწენბლური თარეში.

ეს გულწარა ალაფივ
ქარხნის მუშა-ქალია,
„ოცნებებში წარიტაცეს“
მისი გულის ვალია.
ფეიქობს:
„უნახვ ჩემს“ ტარიელს
ბავეს დავეწუფები...“
და მანქანის თითის ტარზე
— „თბოლად“ წყდება ძაფები.

თვალშაქობის ოსტატია
დავიღოვის ნატალია,—
სიმულიანტობას იჩენს,
არავინ ჰყავს ბადალია.
რამე საქმეს თუ ავიღებ,
ავედ ხლებდა ავი მამისი,
„ლექურში თუ გამოიწვიე,
ხელად გეტყვის:
აბა, ტამი!
ასეთია თვალის შაქცი
დავიღოვის ნატალია,
ზრიცხში და გაცდნებში
არავინ ჰყავს ბადალია.

რღესლაც სადღაც, ბნელ კაბინეტში
სხლომა ჰქონია ფარული ტრეტსა,
შეუთხზავს გეგმა საწარმოო და
არ აჩვენებდა ღიას სინათლესა.
„ამ საწარმოო რამ საიდუმლოს“
(ასე ეძახდა მას დირექტორი)
დიდი ბოქლომი დაადევს თურმე—
(სიმართლეს ვებობ, არ არის ჭორა).
დაღბანს ელოდენ.. არ სჩანდა გეგმა
როგორც ზღაპრული ნათელი სე-
ტი,
და იგი გეგმა თუ ვით შესრულდა,—
მასზე ბაისივ იწებდა მტრის..

ჰა, იცნობდეთ ოთარიშვილს,
სახელი მისი ნინა,
ორშაბათ ღღეს
გეიან ადგა;
სამშაბათი—გააცდინა.
ოთშაბათის კი, „თავი სტკიცა“
მღშობის არ აქვს ხოში
როგორც ცუდს და
როგორც ზარმაცს
ყველა იცნობს საამქროში.

კაბო გაბლაეთ, ბუღინოვი,—
ისეთია, როგორც ფადა.
და ბეჯიით
შრომისათვის
ინახულა
შავი დაფა.

„ქველი და ახალი“

გიორგი სხვა ქალაქში გაგზავნეს სამუშაოდ. ეს ამავე ძალზე გაუსარდა თანამშრომლების უმრავლესობას.

— მაღლობა ღმერთს, მოვეპირა! — ამბობდნენ ისინი.

— სპირიტინ, შენზე მაღაირია; ყველაზე უფრო შენ ჰყავდი მონაში ამოდებული! — უთხრა მდივანმა საქეთა მმართველს.

— არც შენ გავლებდი ხელს, შენაც უნდა გადასხადო! — უთხრა საწყობის გამგემ მდივანს.

— მე თუ მკითხაო, ყველას გვიართებს მაღაირის გადახდა. საერთოდ გადავიხადოთ ყველამ. თვითონაც მოვიპატრონო, თითქოს გვეყრნენ მისი წასვლა და გამოსახობისათვის ვაზშიმამ გავეშარათო.

— კარგი ახრია. ვინ იცის, ეგებ შემდეგ ისევ დაბრუნდეს და მაღლიერა გვეყოლება! — დაუმბატა იურისკონსულტმა.

—

და, მართლაც მშენებელი ვაზშიმამ გაუმართეს გიორგის.

— ჩვენ არა ვართ გულჩივნი, მაგრამ როცა ვხედავო, რომ ჩვენგან მიდის და ჩვენ ვეშორებოდა ჩვენი საყვარელი გიორგი. თვალში (ტრემლებით გვეცხება, რა გულგაძლევს, როცა კაბინეტში გიორგის მაგიერ ჩვენ სხვა ვაქცს დაინახაო?) დაბ. აწელია ისეთი ვაქცის მოშობება, რომელიც თავის-თავზე უფრო გვიყვარა; რომელზეც ფეხზე დაყენა ჩვენი დაწესებულება; რომელიც ყოველად უწიგვილო და პატიოსანი პიროვნება აყო... ჩვენგან წადის, ამხანაგებო, ჩვენი საყვარელი და ძვირფასი გიორგი, მაგრამ ვაძლევთ მას პატიოსან სიტყვებს, რომ არც ერთი ჩვენი მაგანი მას არ დაიფიქვებს და ყოველთვის მისი დაყენებისმცემელი ვიქნებით... იცოცხლებო, ჩვენო საყვარელო, ძვირფასო და მშენებელი გიორგი მუდამ ეახს და ხსურებებოთ, რომ ისევ მალე დაბრუნდებოდეთ ჩვენთან! — დაასრულა სადღერძო მითითება.

— შენს ენას თოვლის შაქარი!

— ღმერთმა ნუ ჰქნას!

— რას სულგობხებს ეს კაცი! — გაიფიქრეს გულში და ვიორგის სადღერძო მითითებაში შეხედნენ.

ქალღმმა ცხვირსახოცებით ამოიღეს და „სტრეპლიანი“ თევლები ამოიწმინდეს.

ახალი გამგე მოვიდა.

— ეს ასე არ ვთავა; ეს ასე აჯობებს და ასე უნდა გაეკეთდეს! — ამბობდა ახალი გამგე.

— სულ ამასვე ეწიხინებოდი ძველ გამგეს, მაგრამ ისეთი ბაიუქი იყო, რომ მივინა არაფერი ვამბოვდი! — თავი იმართა საწყობის გამგემ.

— საქმის წარმოებაში საქობა რაციონალისაციის გატარება! — უთხრა ერთ დღეს ასაღმა გამგემ მდივანს.

— ო, რამდენჯერ უთხარი ამის შესახებ ჩვენს ძველ გამგეს, მაგრამ ყურადღებაც კი არ მიიქცია. რა დროს რაციონალიზაცია არის, როცა ჯერ ინდუსტრიალიზაცია არ დადგისრულებულია. აი, ასეთი უყუცო კაცი იყო ჩვენი ძველი გამგე... ეხლა, მაღლობა ღმერთს, თქვენ ბრძანდებით და... და თქვენისაა გამგე რომ გვეყოლოდა თავიდანვე, ეხლა ჩვენ ნუთქობანი გვემა შესრულებული ვგვექნებოდა. თქვენ რომ არ მოსულიყავით, ჩვენი დაწესებულება კატასტროფის პირას იყო. სწორედ კარგ დროზე მოვეცხეწართ, ხელს ვეტაცეთ და გადაგვარჩინეთ უფსკრულში გადაჩეხისგან! — გააცნო მდგომარეობა ახალ გამგეს მოვიდა.

გვიდა ხანი.

ესე მოხდა, რომ გიორგი ისევ დააბრუნეს. თანამშრომლები პანიკამ მოიკო.

— დაღვრული და ის არის! — დაღონდა მდივანი.

— სულ შენი ბრალია; არ გასაოგეს ამოსასთხოვარი ვახშამზე სადღერძოებში რომ უთხარა: „ისი სურვილებით მალე დაბრუნდებიყავით ჩვენთანო?... ვერ გააძიერე მაც საძაღლე ენა ბრძანა? ახია შენსე! — უთხრა საწყობის გამგემ ყოველ თბადას.

— არც მსგავს საქმეს! ერთი მითხარათ, რათ იყო ახალი გამგე ძველზე უკეთით?

— მე თუ მკითხებ, არაფრით.

— რა ვიცი რა! ახალ გამგეს ყოველთვის ეკლები დასკლდება და ძველი გამგის ვინების მეტს, ათათობს აკეთებდით.

როცა გიორგი ისევ გამოიქცა თავისი კაბინეტში, თანამშრომლები სათითაოდ შევიდნენ და ულოცავდნენ!

— დიდად მოხარული ვართ თქვენი დაბრუნებით, თორემ ჩვენი დაწესებულებას საქმე წააღლი იყო! ისელი.

ჭ ი ა თ უ რ ა

შავი ჭეის ტრესტში რომ ყოფილა ხალხია, მინდა რომ იმათზე ვაიმბოთ რა:

კალისტა მფარველობს, — იძიხის ყანჩელი: —

მე ვინ ჩას დამაკლებს, იკითხოს სხვამ.

როდესაც მოვდივარ „ფორანტში“ დამიღეკი!

რის მეჯინებე ხარ, გუნცაძე, შენი!

ტყნის ხმა მოვესმას, აიღად, ეს მე ვარ!

მიფროხილდი, ვაგლობავ, არ მოგარჩენს! —

ამრიათა ყანჩელი კადეტარ თვისებებს

ჩვენს დროშიც ატარებს, არ იხრის ქედს.

ძველ დროში, თუ ვნებათ, მისისხან ბატონიც არაფერს გვიშლიდა ამაზელ მეტს.

ღამიბარი მელამაძე, მუშკოპოში რომ არის.

ბოროტად იყენებს თავის უფლებებს: ეროვნური ეიწრო წრე შტკრება გარშემო, ყურს აღარ უტდებენ არავის სხვებს.

მუშკოპოში მოსულა სახმარი ნივთები საწყობში ჰქრებთან, დაფავენ სულს; დიდ ჯამგარბიანს — ფარულთ აძლევენ, წვიროლფენხა ხალხი კი საშინლათ სძულთ.

და მთელი სერია მათ ალიბეფეთა:

არ ვამბოვდევით მე ფიქრობ ჯერ.

სანდისის ქვეშა სქიქი ღამიბარი თუ ახას მე მართოს არ ვამბობ და ტყუილს ვწერო.

აქვე შევებოთ ეკლტემუაქ ქობიძეს,

ქობ-სამკიბინელოში რაც რამე ძევის, სამუქრათ იძლევა შემდეგი წარწერით:

„ჩემს მეგობარსა და ჩემსავე ძმებს“.

არაიკის არა აქვს, მე მგონი, უფლება საერთო ქონება აჩუქოს სხვას.

ჩვენ მარქსის „კაპიტალს“ უყანვე მოვითხოვთ, სტეას ვანდობთ ტრატაროვს; რაც უნდა, სოქეის.

უნდა

მელაპიონი: — დამკვრელმა მუშებმა 7—8 თვის განმავლობაში იძღწი ფაბრიკა-ქარხნები გააჩინეს და ნუ თუ ღებოთ ვერ გააჩენდა & დღეში ქვაყანას!

სცენა განსახორციელებად

1-ლი სტუდენტი (ბუალტერის) ამხანაგო, არაგებთ დღეს სტუდენტები თუ არა?

ბუალტერი — (მეზღე) სახელმწიფო ბანკი ფულს არ გვაძლევს და მე რა გიყოფთ! ჩემი ჯიბიდან ხომ არ მოგცემო?

მე-2 სტუდენტი — მაშ, რა გქნათ! ორა დღეა — საკმარისი არ მიჭამია მშვიტი დღეღევა. ... (შარლის სათავეს ზევით ეჭაჩება).

ბუალტერი (ციციშვილი): მოთმინეთ ამხანაგებო... კუქს თუ აყვით, რაღა ვაშკაცებთ ხართ, ხვალ შე-მოიარეთ და მოგცემთ, თუ რასაკვირველია ბანკმა ფული მოგვცა.

სტუდენტი (მესამე დღეს) არის დღეს სტუდენტი ამხანაგო?...

ბუალტერი: არ არის! ბანკი ფულს არ გვაძლევს. სტუდენტები: ტყუილია!... ტყუილია! ბანკი კი არა, მაგათ ეზარებათ თავის შეწყობება... რა გქნათ ამხანაგებო! მუცლზე პროტესტს ატყობენ აგრ რაზენი ხანია აქ დადიდართ, სწავლაზე ცდობით და აქ კი დღეს — ხვალბით გვკვებენ!...

ბუალტერი: — ესლა ყველანი წადით და ხვალ ფული იქნება!.

სტუდენტი — არ შეიძლება ფული დღეს უნდა გააჩინოთ! ჩვენ აქედან ფებს არ მოვკვლით! (ჩხუბი, აურზაური, სიების შედგენა, ისევ დასევა, კეტების ტრიალი და სხვა).

ბუალტერი: უკაცრავად აქ შრომის ბრჯე ხომ არ არის?...

სტუდენტი: რას მიჭარავ... შრომის ბრჯეს აქ რა უნდა! აქ — ს. პ. ი.ს. სალაროა...

ბუალტერი: დღეს არაფერი იქნება! ისევ ხვალ...

სტუდენტები: ეს როგორ შეიძლება! გვატყულებთ, გვატყუენ!... ახა, ამხანაგებო, პირი მუშგლებინსაყენი აუტსნათ ყოველივე, წაიდეთ, გავიგოთ, აქ ბანკის ბიუროკრატების ხელი ურევიან, თუ განსაზღვრინდის.

ბუალტერი: მოიკით, ამხანაგებო. ეხლავე გავგზავნი ბანკში კაცებს, რომ ფული მოიტანონ...

სტუდენტები: (ყვირიან) ახა, მაღელ!...

ბუალტერი: დამშვიდდით, თუ ოთხი დღეა არაფერი გეჭამათ, სამაგიეროთ დღეს ფულს მიიღებთ.

სტუდენტები: ოღონდ ფულის მიღებას მოგესწრებოდით და ისე გამოვძლებით, რომ ორ კვირის აღარ მოგეზიდეს!

ბრანგა

ისინე უფალო და განათლებულო კაცოზრიოვავ

(თიერგვარდიელთა ვაჟ. მიწინავე)
 „ჩვენ უკვე ეახობდით, რომ ბოლ-
 შვიკება ცილობენ დაღუპონ
 მთელი ქვეყანა და საბიროდ ძალ-
 ლონეს არ იშურებენ. ჩვენ დაესწე-
 რით, რომ კონტინენტური პარტია იმ-
 დენად გათამბაჟა, რომ ამერიკულ
 ტემპზე უსწრებ სახალხო მეურნეო-
 ბის განვითარებაში, ჩაკე პროლეტა-
 რიატის დიქტატურის პირობებში და-
 ლტახეს მილიან და განუყოფელ რუ-
 სეთის და მართლაც, ბოლშევიკებმა
 აიყოლიეს მთელი მუშათა კლასი და
 მოსაქე კერძო საეუროება. უტხოვე-
 ლებს და ჩვენც, როსეთის ყოფილ
 კანტარალობებს ყველაფერზე უარი
 გვიოხრას და წაგვართვის რაც გვე-
 ბადა.

ჩვენ ეახობდით და ეამტკიცებ-
 დით, კიდევ, რომ ბოლშევიზმი გაა-
 ნადღერებს ყველაფერს და აი, ახა-
 ლი დამამტკიცებელი საბუთი: ისინი
 წიგნი იწყებენ საყოველთაო სწავლის
 შემოღებას.

საყოველთაო რომ არის, ეგ კიდევ
 არაფერი, მაგრამ მაგარი ისაა, რომ
 ეს საყოველთაო სწავლა სავალდე-
 ბულოა ეს ნიშნავს, რომ ყოველი
 უფცი მუშა და გლეხი წერა-კითხვის
 ისწავლოს და განუთავის კითხვას და-
 იწყებს წარმოიდგინეთ რა იტყვებ,
 რაცა ყოფილ მეფის რუსეთში, ან-
 ლანდელ საბჭოთა კავშირში ყვე-
 ლას წერა-კითხვა ეცოდინება! რა
 უნდა წაიკითხონ მათ რუსეთის ის-
 ტორიაში ისეთი რამ, რომელიც მათ
 გულს მოუხანს კარგი წარსულის მო-
 გონებით? ოღონდაც, რომ არაფერი
 ჩვენ არ ევადავთ, რომ ჩვენი ძველი
 განუყოფელი რუსეთის ისტორია მე-
 ფეების, თავადების, მემამულეების
 და აუკრბოს ისტორიაა, რადგანაც
 ჩვენ და არა მუშა და გლეხი იყო ის-
 ტორიის მამოძრავებელი ძალა.

ამიტომ ვიძახით ჩვენ, რომ საბჭო-
 თა კავშირის მცხოვრებლები რომ
 გამოუძკლელიც ისწავლიან წერა-კი-
 თხვას, ეს ჩვენთვის, თეთრი ემიგ-

რანტებისთვის სრულებით არ არის
 ხელსაყვლი. პირიქით, დანამდეღი-
 ელშით შეიძლება ითქვას, რომ სა-
 ზიანოცაა. ამიტომ განათლებული კა-
 კანტარობის ეალია, შევადროვს შე-
 მოწირულებმა ჩვენს სასარგებლოთ,
 თორემ ამ ემიგრაციაში შემოიღოთ
 ეხოცუბით, მეთრეც—იმევე კაცოზ-
 რიობის ეალია, აიღოს ხელში მასეი-
 ლი და ჩვენთან ერთად მეტეტიოს
 საბჭოთა კავშირს, თორემ მეტე ვიძა-
 იტება: წერა-კითხვასაც ისწავლიან,
 ხეთრედაც შეხარულებენ და მერე
 მემამულე კაცი.

ყველა ამის გამო, ჩვენ, უტხოვე-
 ში მყოფი თიერგვარდიელები, ქვე-
 ეით ქვეყნის და მალა ჩვენს დემეი-
 წყებელი ღვთის გასაგონათ ვიძახით:
 „Ka-p-p-p-p-p-a-yu! გვიშველეთ,
 საბჭოთა კავშირში წერა-კითხვის
 უტოლოანობის სპოვან... მილიციო-
 ნეა-რა-რა...“

გადმოცემულია რადიო-ევირილით,
 მიილი: მელითფენმ.

კ ა ტ ა კ ი „ტ ა რ ტ ა რ ო ზ“-ს (სოფ. ბოღბისხევიდან)

წილდანი მიშ—
 ცხენა ძირა სისოლა—
 მოღობსებური ანდავა

სოფელ ბოღბისხევს, კახეთში—
 აქებენ კარგი მხარეა...
 მის „იცავს“ ბაკი „ქებული“—
 აქ საბჭოს თავმჯდომარეა!

ყარამან-ყათლანს გავგონებთ—
 „დამშენებია მხარია;
 სახელი მისი მიშა—
 და წილდუნის გვარია!

ფხიჯელს ვერ ნახანეთ, რადგანაც
 ჩაფთო სეამს—მუდამ მთერაალია;
 ველარც ზემდგომმა ორგანომ—
 ვერ „მოატანა“ თვლია!

იმას სჩადის—რაკა სურს—
 ყველა ფეხებზე კილია;
 არაფერია, თუქ თავზე—
 წარმოღენა აქეს ღილია!

ფეხზე ძლივსა დას ის, როცა
 შემოვა აღმსკომშია;

ყველას ლანძღავს და ავიგნის—
 თანამშრომლებთან „ომშია“!
 კოკეკეწარელებს არ ინდობს—
 მაღიმაღ ამწყედეს გომშია..

მოჯამაგირეს უღრინავს—
 მომსგელეთ გავრობა ტუღათა;
 „მიწა ქალაბანდ არ უჩანს—
 და, ცა კი თავზე ქუღათა.“

თბილისით ეინვე მოსულსა:
 სისხლი აღინა ცხვირშია;
 ბუერი ეართ გასაქირშია;
 (მისგან ასეთი „საჩუკრით“—

შემდეგ გამოურში შევადლო—
 შევლაც ევრავინ ვაბეღა,
 რადგან არ სურდა არავის,
 შეგინებოდა რომ დეღა.

ის თვალებს უბრიალებდა,
 ყველას, მუშებით და მუქართთ;
 განთიღებ კი პატემარს
 მიიღვა ზეყუნა-მუღარით:—

— მომეცე ხელწერალი რომ
 მე არ მისლია ხელიც;

თუ არა, დედს გიტირებ,
 მითრახით გაუხელო!

შეშინდა პატიმგრი, და—
 „დათინშლა“ მიშის ნებაზე...
 (ეს „თავმჯდომარე“ ერთხელაც
 არეინ ამხილა კრებაზე?)

სახელმწიფო ფულს, როგორც
 სურს.

ისე აბენეს ეს ყველგანა...
 ყველა თავისი ჰგონია—
 ბოღბისხევი და... ქვეყანა..

ისე თამაშობს, რომ სულაც
 არეინი არა სცხენია...
 შედის მანეთად იყარს,
 მან, ხალხის ფულით, ცხენია!

შეკვამა... აიღო ბატონმა...
 გავას მიაღვა კეხია...
 შეჯდა... მაკრამ ძირს ღდეცა—
 გადაიმტერია ფეხია...*)

ბარსან.

*) ჯანდაბას ფეხი რა არის —კი-
 სერიც მოუტეხია! ბატარაოზი

„ზოგიერთი შივარდნილ სოფლებში სამკითხველოები მხოლოდ ტალღზე არსებობენ და უსატრონოდ არიან მივლენული“ (ვახუშტიანი).

სენა სოფელ „დაკარგულის“ სამკითხველოში

ღ ე ვ ე შ ე ბ ი

სოფილიბი

ძუთიანი. „წითელ ჯვარში“ მოუყრიათ თავი აფილ ხალსა, დღეს ცხვირის ტყვეში გავიფიქრებ, ვინც გვეპირობდა ტყვესა. ლიმონათის ქარხანაში საქმე გვიფიქრებდა, საეცო მარდაღივილი ქაღალდისთვის დგება. პაფოცივმა ბელში ფდო ბურაბის ქარხანა, ცოლო და ცოლის ძებნი შტატში შეატანა. შეიბრალებს მათ ვაჭრები, მყოფნი განსაცდელში, და თეთრ ხიდთან კიოსკები მათ ჩაუდგდეს ბელში. ასეთია წითელი ჯვრის არიული საქმე, ტარტაროზო ჩამობძანდი, გელოდები აქ მე.

(ალისტი)

აინაა ქალი

სოფ. ხმვი, (ოზურე, ყ. მან.) ვოს მოღარეთ ბრძანდება მამალაის ქალი, მუშტრებისთვის დრო არა აქვს, „შობილის“ უცქერს თვალთ, საღაროში წამლით გსურდეს არ იქნება ხერდა, მართალს გათელი, ტარტაროზო სალო, ელან ბურდა.

(ქივა)

გაზრთინილაბა

ხონი. რაზე ფიქრობს პოლიტანი, ნეტავი ვაგვაგებინა; სამკითხველოს წესიერი არსად მოუნება ბინა. დღეს აქ არის, ხვალ იქ არის, ატარებენ იქით-აქეთ, და გმარებთ თავს რითობენ უსაქმური ლაპარაკით. ჩვენ ვაფრთხილებთ, დააქარონ სამკითხველოს ბინის მოენა, თორემ სახტად დაჩაბებან. ტარტაროზო როცა მოევა.

(ნებზი).

დამუჯამა

ლილიკოშნი, (ხესტაფონი) დიდ ამბით ჩამოიტანეს რადიო დილაკოურში, გაწამაწია შეიქნა: „იმღერებს, აბა, ოღუში“... იმღერა, მაგრამ უცქერათ რადიომ სული დალია, გარდაიცვალა, დამუნჯდა, არც სქამს, არც დენინ დალია.

ლახვარი

ქანივადა

იქიდანნი, ჩენი კლბის გამგეობა გულისხმილია და კეთილი, კლბს ახლოსაც არ გუფლოს, კარები აქვს დაკეტული.

(ალნი)

ღონეშანი

თინანთი. ადმსკომის მდივნათ არის ვინმე ლადო წიკლოური, მასთან ქალი ფერ მიზედავს თუნდაც იყოს შინაური, გალადი და გათამამდა, აღარ ავდებს არვის ჩიჩად, როცა ქარებს უკეტებენ, სამკმელიდან ძებნა ზშირად.

(იახარი)

დაიქარა

ძველი ანაბა, (სილნაის რაიონა) დაიქარა, ვერ სად ენახეთ ჩენი მზე და ჩენი მთებზე: — უზო-უკელოდ დაიქარა ადმსკომის თავმჯდომარე.

(ნადიკრამლი)

გოგონი, ნახე!

კლუბებს და ზოგიერთ წარმოდგენა სპეციალური საკლუბო კლუბებს სკოლის დაწესებულებებს არ ეძლევა შესაფერის გარემოს.

როდესაც ამ ორგანიზაციებს მოსკის შეკითხვა, თუ რა გაცდეს ამ მომართულებით, მათ განაცხადეს: „პროფკავშირებს არ მოუციათ დავალება, უახლოეს წვენ კი ვერ გავწევთ ხარჯებს, ვერ მოგრაივთ კლუბებს, ხანამ დარეკვის ან მივადებთ“.

(გ. ზეობიძე)

ადგილკომში აირჩიეს ეს კანდიდატი, ჩვენი „იპო“ საფინანსოების ასრულებას იმან ზუსტი შედეგითა,

აი, ცხრო! — დირექტორები, დირექტორები, აი! მე უსწოთი ფეხს არ გავდებამ შენ ჯდობა „ხაი“ შენ წამიყვან, შენ მომიყვან, შენ ხარ ჩემი ალა, თუ დამბეღებ, „ატყეა“ შენ იქნები, რაღა!

— რასი გეგმის რისი გეგმა? სეფი, თოქოს ვერ გაიგო არ ამოსუცეს ნიშნული ფარგლანით აიფხორა.

ინიდან ზამთრის სიციხეში სეზონი დეკემბრისთვის, ზოგიერთ კლუბებში და თეატრებში მასობრივ შრომის მუშაობით იმართება ჩოლოს განყოფილების გამო, რადიო და სხვა მათგინი სკოლის მოთვითა მისთვის ჩოლის ხელში ჩაგდება, რომ შრომა ალგორითი გახდეს.

(მ. ლომიძის ფენიწერიდან).

ჩვენ არ ვუჯერით მუშაკორის ცნობას, ეს არის მხოლოდ — „რეპეტორია“ — ზოგიერთებმა „როლში შესვლის დროს“ შედეგობრივად ასე იქონი, თუ ზოგიერთებს კვდი და სკამი ან გემოის ხელში სტეგავრად ესმით. — სკედებინს. აჩის რეპეტორია, მხოლოდ ტარდება... „დატყობით წყით“.

გოგონი

ბ-ს (აქვე) თქვენი ლექსი „საქეთ ქალი“ ასე იწყება:

„მოლოდინე საეთი ქალი კოლქტების თუ წარბოშში მისმა ქვეყნამ მომხარებლებს გაუჩინა შუალი წაღწი“

ასეთი „საქეთი მოლოდინე“ რომ წყალწალებული, მაგრამ არც თქვენ უფლებობით მიიხვედ და მიიხვე დიდი „საქეთი პოეტი“. ვეცდეთ უფრო დამუშავებას.

ბიზნისოს (გესტალონი)

ბიზნისო,
შენი შინადა
არ გამოგვადგა
არა და,
გაღუბანებით
გაღუბანით,
ტანბოლად იძინებს
მარადა!

ბ. ბ-ს (აქვე) სურათებზე უნდა მოაწეროთ თქვენი სახელი, გვარი და მისამართი.

ქი-პის (სოფ. შრომის) თემიანსკოშის თავჯდომარის ვალერიან ველოქანის შესახებ სხვათაშორის ჩვენი:

ვარლამი წააღმა წაილა ცხენებზე დანაგეშია, ვალერიანი დღე და დამ თევზაობს ხადით ხელშია

კაცია და ხასიათი რა ქვას, — თევზაობს მხოლოდ თავის უნდა გაუფრთხილებს, რომ თევზებს მადიგილად ბადეში თეთობს არ გაუბას.

ბ. ბა-50ლს. (სოფ. ნიგებზინი) სენსაციურ. ამაჰს გეტყობინებთ:

„შინაარული საცვლებს რეცხავს სახაროვე კახრულეში, კატებს დანით გესუბება ერთს დაღა იმ კიბრებში“

„ფერი-ფერსაო“, ამბობს პირითელი ანდაზა ალბად წაწყი კატები უფილან და წაწყი შინაარული გამოშენებით.

ბიზნის (აქვე) აი თქვენი წერილი: „აინაქო ტალბალოში იც ულით დეტო დამიშე-წდეთ თვენ ზუნალი“

— ალ ვალე; ალ დანიუწდები.

ფრ. მ-ს (ბაშა) თქვენი „სიხშირის ახსნა“ ისე დიდია რომ ალბად ეს ზაფხული არც სიხშირის გაგებარებით.

438

გ ა ნ ჯ ე ს ი

(განათლების ელსადგური)

ბაიოჯი (შაღვას) ეს ელსადგური ჩაგვაბარეს ჩვენ განათლების
 დავუთოთ ბლომათ, რომ დაეწმინდოთ ეს მანქანები...

რედაქტ. სარედ. კოლეგია, გაზეთ „მუშა“-ს გამოცემა. შთავ. № 1319

კვირა 19 ოქტ.

1930 წ.

ტარტაროვი

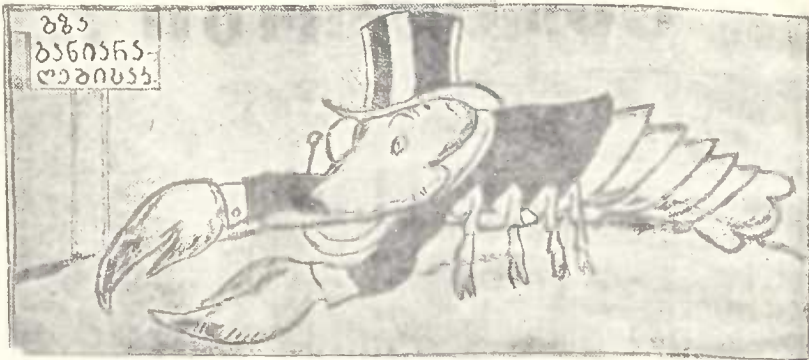
ფასი 10 კპპ

№ 39 (275)

„ე ვ ვ ე ლ ე“

ამგორდასი — განუწყვეტელი შრომითა მოკვილადო, მველი წლის გოლოდ შორს არის, ნუ ბამაღვიძებთ მალდო,

მითა ლივის გზა „ბანიანს-ლაზიხას“

„გ ა უ გ მ ე რ ო გ ა“

ვასოს ქიჩიაში შეგებდი. ფიჭვებში გართულყო და მიმავალზე ვერც კი შეგამჩნია.

— გამაჩვიება ვასო დიმიტრის ძეც; ხომ არ მემ-დღერა? მივაძახე მას.
— შეჩერდა. უგებურად გამიღიმა, ხელი ჩამომატო-ვა და ბილიში მოხიდა.

— შაპატოვო, ვეფერ შეგამჩნეოთ. ნამდვილად მოე-ხუტული. სამღეროა კი თქვენთან რა მაცქს. დახმარება რომ შეგძლებოდათ, ჩემთვის მას არ დაიშურებოდა. ნაღ-ლიანი თვალებით შემომხედა და პაპიოსი მომპოვდა.

მე მივხედი, რა დახმარების შესახებ ლაპარაკობდა ის. რიგჯ საკონტრაქტო კომისიაში მისი საქმე ირჩიოდა, მას მოწმედ დაევსახლებინებ, თითქოს ის მენშევიკების დროს ზოგიერთი კომუნისტებს დახმარებას უწყევდა. სა-კონტრაქტო კომისიაში დამკითხეს. ვასოს სასარგებლოთ ევრაფერი ესთქვი. განვატყადე, რომ ამის შესახებ მოგან მჭირდა მხოლოდ გეგონილი.

— ეხ, რა უპაღური ხალხი ეყოფილვართ!—დაიწყო მან და მოჰყვა „ისტორიას“ ჩვეულოუციისა და პარტიის წინაშე მისი დამახსურების შესახებ. სხვათა შორის ისიც კი აღმჩნა, რომ საქართველოში სამქათა წყობილების დამყარებას „გმიზოვდალ“ შეხება ჰს და სხევიებით ტრე-ლისიდან არ გაქცეულა. და ბოლოს დაითავა უკანასკნე-ლი—მისთვის სამწუხარო ამბით, რაც გამოხატებოდა მის შესახებ საკონტრაქტო კომისიის დადგენულობაში.

— გეფიციები ცოლშეოს, დღესაც არ ვიცი რას მა-ბრალდებენ, რაშია ჩემი დანაშაული!—სთქვა მან ნაფლეო-ანი ხმით.

— კულაკების მოსპობის წინააღმდეგ, როგორც კლასს—განაგრძობა მან, მე არ ვუფილვარ, მერამ კუ-ლაკებიც არიან და კულაკებიც; ჩემის აზრით, მათა შორის-საც მოპოვებთან ჩვენი ელემენტები.

— წითელი კულაკები, ხომ? შეენიშნე მე...

— შენ მებუზებები და მე კი მართლა ვამბობ... რა ფულითა, რომ დღეს ის კულაკია... გუშინ საშალო გლეხი იყო, შეიძლება ღარიბიც. აი ერთი ფაქტი, რომელიც ჩემს წინააღმდეგ იყო გამოყენებული, ჩვენს სოფელში ვინა უშტოლუბაშვილი—ნამდვილი კულაკია. ახადია, ის კო-ლეკტრეში არ ჩაქურცებდა და კოლქტრეის წინააღმდე-

გიც იქნებოდა. საკვირველი აქ არაფერია. ჩვენ პარტიის-ტრები ვართ და ვიცით „მდგომარეობა ქმნის შეგნებას“.

შეჩერ და იცით, ვინ იყო შეძლებულაშვილი წინათ? ლატაკი გლეხის შვილი, რომელიც ტელისში თურმე ესტორანებში მუშაობდა „ოფიციალტო“ და თავის ოფლით შეეძინა ქონება. სოფელში მან შეიყიდა ღარიბ გლეხებისაგან მიწები, დაიღვა ხუთთვალისანი სასლო და ხელი მიყო სოფლის მეურნეობას. მე მას კარავდ ვიც-ნობ. ის ჩვენი კაცო იყო ყოველთვის ცხრას ხუთში ყრე-ბებს მის ოჯახში ემართავდით. არა ერთხელ ხუთში ყრე-ბების დახმარება. და ესლა კი მართალდებნ მის მფარ-ველობას. არ ურავყოფ. ცოტა დახმარება მართლაც აღ-მოუჩინე, განა ეს არის დანაშაულობა?

რას ევრითი იმ კაცს? სხვისთვის ხომ არაფერი წაუ-ბოძებია?

განა ამისთვის უნდა გამოზრიცხონ პარტიდან? ევ-რაფერი გამოგია. ჩემის აზრით აქ გოფებრობას აქვს აღ-გილი. ვფიქრობ ამ საქმის შეზღვე ინსტანციაში გადატა-ნას—სთქვა მან და ცივად დაბრუნდებოდა.

სუშმარა.

ბრიუნინგი

ნუ თუ არ გეცნობათ თქვენ ეს ბრიუნინგი, მშვიდობიანობის საშინელი მტერი? ვთხოვთ იცნობდეთ: იგი გახლავთ ბრიუნინგი.

ლორეით რომ ძველვან წაფლული აქვს დინჯა. გერანულ მუშეზზე ამხადებს მუშევებს და თან არც ჩვენ გვაკლებს სიძულვილის ნიხევის.

ფლანდრინი საფრანგეთის ვაჭრობის მინისტრი ფლანდრენი, ვინც საბჭოთა კავშირის შორით უყუებს ღრწით,— ევროპის ქვეყნებში დადის, დაწანალებს და ჩვენს წინააღმდეგ რაზმავს შავებულ ძალებს.

უჩინარი

წალს ოპერის სეზონი გახსნილ იქნა ლენრაიონში—პლენხანოვის სახ. სტუბოში.

„მოთასან წაიღა მუშამდ:—ახალმა ქანა მოხებრა:
და ლენრაიონს „პაროტიო“ თავს ყოველს „დენდი“—ოპერა!

გენას თესვა

ბესა ანუ ბესარიონ,
აქტივისტი ადგილკომში,
ყოველს კრებას ასე ხვდება,
თითქოს იყვეს ნამდვილ ომში!
ამას ბრალს სდებენ, იმას კვლავს
და მესამეს სტუქსავს კიდევ...
ოი, საწყალ თანამშრომელთ,
მასის, ბესას გადაშვიდეს!
მოსიყვრე ღირ არის,
ნერვები სულ აიწეწა:
— „ოი, ბესას დროკ კი გაჭერს!“—
იღუმალი არის ხეწეწა.

მაგრამ ხეწეწას ვინ გაიყვრებ?
არც ღმერთი და არც ქაჯი,
და ბუჩუხ ხალხს, ბესას ხელში
გაწეწებოლი აქვს ილაჯი.

მაგრამ ყოველ ჭირ - ფათრეას,
მოგულენა ცხადი რაკი,
სდევს მოჭრვით და მესურავით
თვისივე ჭირ - ფათრეაკი
ამაზედ სთქვა დიდმა შოთამ,
რომ ჰხამა კაცმაც მოგონოს.

„ღმერთმა ერთი რად წაისწყმინდოს,
თუ მეორე არ აცხოვნოს!“

„ცხოვნებ“ - და წააწყმინდოს“
რადა ვითხარბო საქმე, ფუტბო,
იგი ხალხის ოცნებიდან
გაჭჭრა, როგორც საპნის მუშუტი...
შეოლოდ საზე - შენაცვალნი
ბრანული აზრი, შოთას თქმული,
დღესაც რჩება ხალხის გულში
ცხტლღივით თავ - შენახული.

და დრო და დრო და ხანდახან
ის იფეთქებს, როგორც ნაღმი!

ასეთია მოხდენილად
ღილი კაცის მიერ ნათქმის.

და ამ ნათქმევს თითქოს იხსნა
ბესასგან იგი ხალხი:

ერთფერობას რომ ვერ იომენს,
შობრავია ყოფნის ჩაბო.

ეს ჩარბიცი, რომ მოტრიალდა;
ასტვდა ქარიც ყოფნის წესის,
დასაწყისს შემოდგომის და
კამხანიაც მოჰყვა თესვისს
მათიალია, ბესა შეკრია
და ეცევალი ფერი ცოტად,
რომ სოფელში წასვლა იქნა
არც კი ელო გულს იოტად!

და კრებაზეც მიყვა - მოყვც,
გაჭენება მისცა ენას:
შეეცადა წასვლისაგან
თავის თავის გამოძვრენას..

მაგრამ კრება რის კრებაა,
ხალხის გული რა გულია,
ერთ კაცზე მეტს თუ ვერ მიხვდა,
იმდენით დაკარგულია?!

და ჰა ბესა — აქტივისტაც,
კენჭის ყრა რომ მოახლოვდა,
მისცა თესვის კამხანიას
ან-კი უარს ვინ იტყობა?
თუ რომ ბესა აიღოკომში
ომშია და იბრძვის ცხარედ,
სოფლად თესვის ჩატარებას
არ დაუშვებს იგი მთარედ

და ყოველგვარ დაბრკოლებას
წინ გაიტარო, როგორც ზვირთი!

ღობს, ჰხამს, რომ აქტივისტმა
თავს იღოს ეგ მიზეზ ტვირთი!

ასე ბესაც მისცეს თესვას!
ასე ბესაც მიდის სოფლად,
და იქ თესვის კამხანიას
თავს ადენება მოსიფულად:

აღარ სტოვებს არც მთას, არც
ზარს

უზნავდ და უთესავდა!..
მაგრამ მასაც მოსიფულა
ადგილკომში უბესაოდ:

არც ნერვების იყო წეწა,
არც თუ საქმე ფერხებუბოდა,
და საქმეობა ადგილკომშიც,
მასას, რომ არ შერტყებუბოდა!..

და თუმც ბესას სოფლად შრომას,
ტვირთ-მოივი მოჰყვა მთიად,
ადგილკომში ის ჩატარდა
ერთ თვისს „მასის კამხანიად“!..

მ. შირაძე

ზაზორისათვის სან. კავშირში საქირი იყო 400.000 სალორის დაზღა-
დება და გერჯერობით დამზადებულია მხოლოდ 36.000
(სპეციალიზირი).

ლორეპტი.—მოდი და დაენდე ამის შედგე ადამიანების დაპირებას: ამდენს სწევრთ გაზეთებში ჩვენს შესახებ და თავშესაფარს კი არ გვაძლევენ.

ცოლი და ქმარი, სხვადასხვა დრონი და რაიონი

ის მუშაობდა „ოლქის მამულებით“
და უპატიო თავადის ქალი,
თმა - შეკრებილი და მოკლე კაბით,
მას მოეწონა, მოედო ალი.
პასუხისმგებელ მუშაკს იმ ქალმა
არ აწყენია, არ უფხრა „არა“!
თანამედროვე წესით უბრალოთ,
გაპყვა მეუღლეთ და შეიყვარა.
ცხოვრებდნენ ტკბილათ და უდარდელთ.
„ოლქის მამულებით“ მუშაკის ცოლი
მატიცემული იყო ყველასგან,
ირგვლივ მას ბევრი არ ჰყავდა ტოლი.
ქმარს უხაროდა, როცა ფატრში
ლამაზ მეუღლეს ის უჯდა გვერდით,
მუდამ მორთულსა ახალ მოღაჭე,
ხან აბრეშუმით, ხან კი ხავერდით.
თუმც — „უპატიო დედაკაცია“
მაგრამ თქვენ იმას ნუ ეხუმრებთ;
იხისი მეუღრო და უხვი ბინა
მუდამ სახესა რჩეულ სტუმრებით.
პასუხისმგებელ მუშაკს იქ ზნირად
პასუხმგებელი სხვა შეხედებოდა,
გაერთობოდა მასლაითი და
გაწყოილ სუფრას მოუხსლებოდა.
მკითხველი ალბათ ამბობს: — „ძალიან
გაჭიანურდა ეს თქვენი ოჯახი“!
თქვენ გავცინითო იქნებ მაგრამა,
ოჯახი არა ეს არის ღრამა,
მოგესხენებთ ეხლა ოლქები

რომ გააუქმეს ჩვენში ყველგანა
და — „რაიონში თუ ავჯავნიან“
ასეთ ქმარს ქალი გაპყვება განა?“
ფუ, რა მცოდნია მე რაიონის,
ოლქის მამულებით ტყვილა შემპირდა?..
„აქ თავს მოვიკლავ უმჯობესია,
იმ მიერუებულ სერტოში რა მინდა“?
„ოლქის მამულებით“ მუშაკმა გულმ,
ჩაიკლა სევდა, ბრაზი და ვინი;
ის მედგრაღ შეხვდა შეურაცყფას
რომ ჩამოაღლეს უცტრად „ჩინი“.
საღილათ სახლში დაბრუნებულმა
სთქვა, როს კახური გადაქცრა ერთი:
— „მე რაიონში მანც არ წავალ,
თუნდ ჩამომართვენ ეს პარტიულითი“!
— : —
„ოლქის მამულებით მუშაკი“ ვაჟი
და უპატიო იხისი ცოლი,
მე მეცოდება ჩემო მკიობველო,
რადგან ვაქი ვარ გრანზობის ანუოლი.
ეხლა ის დარჩა სულ „უმამულებით“
დაეხებება ვით ვიგინდარა,
ის უპატიო ღამაზი ქალიც
მას წაეხებება და გაეცრა.
სასტიკი არაი ბუოქლის ხელი,
ურჩიათვის არის ის მებდა მწვაი
და, როგორც გნებავთ, რომ მემარჯვენე
გადესრამ აქ არ ამოყოს თავი?!
უპატიო ს. ომტინბრინი.

ზოგიერთი პარლენტარული პოეტი არ იცნობს შესაფერად წარმოებას და მუშათა ყოფა-ცხოვრებას.

პრუტინსკაი.—აუ, ელუბები მაღაროში მივლივარ, მი-შე-ლევევე-თ!

„ლაბადეზა“ ანუ „გიგლია“

ნ ა წ ი ლ ი მ ე მ ო რ ე

თავი მეთექვსმეტი

ალექსეი კვეციხისე მგზავრობაზე,
მენშევიკების ყალბანადობაზე,
ციურ მანანაზე
და კიდევ მრავალ სხვაზე.

გახარებულენ წინ გაუპართეს
წითელი დრომა მაღლა ამართენ.
მიმღეროდენ მწყობრათ სიმღერას:

—ზურგი ეპქითი ჩვენ ძველ ქვეყანას!
მაგრამ ყოველი ვერ იყო რიგზე.
არ აკლდებოდა გზას თი:ჯის სიგრძე,
ღლე დასტუნებდათ მით მზე მთურვალე.
ძლიეს მიდიოდენ მშვერ-მწყურვალე.
ღამით სტანჯავდათ მკაცრი სიცივი.
ბოლოდ სელიშში ნახეს წყალი ცივი.
სადაც სამოცდა ათი ხის ბრში
დაღლდენ ჩრდილში.

აქ შესეგნებთ თავს კარგად გრძობდენ.
მენშევიკები კვლავ განაგრძობდენ
ხალხის აშფოთებას და მითქმა-მოთქმას,—
თუმცა ხმაბალა ვერ ბედადდენ თქმას
რაც ეწვიათ გულით.

—ეგრაფერს იზოვი საყიდელათ ფულით!—
ჩასტურულდენ ერთმანეთს ყურში.

—რამდენი მივიღ დღეს გირვანჯა პურში?

—ნავით და საბონი არსად იშვებმა!

—ასე თუ ვაგრძელებდა,—რად გვეშველება!

—ყველაფერი გეჭირნა ჩვენ იქ, ეგვიპტეში,—
რატომ წამოვედით ამ უდანბო ტყეში?

—როგორ მენატრება ერთი ცხელი კერძი!

—სჯობს რომ მოეპარუნოთ ეგვიპტისკენ ღერძი!

ყველა მოძრაობის თითქო ბელია:

უენო კაციც მაშინ ყებლია!

უთანხმოება რომ ჩამოვარდება,

ადილით საქმეც ძნელათ მოგვარდება!

ცხლად შეიქნა ერთი აყყინა:

—პური, ხორცი, ფართალი—

დანაბიბითი სად არი?

—ნუ გეპტყოლებთ, გვითხარით მართალი!.

გამოვიდა თვით მოსე აარონის დასაბმარებლათ

და აჯანყებულ ხალხს დასაწყნარებლათ:

—მოითმინეთ, მიქებო, დამშვიდდით!

შემთანხმებულების როგებში რათ შედით?

ყოველი გვექნება,—ამის პირობას მე თქვენ დაგიღებთ,

მაგრამ ცხლავე პირში ვერ ჩავიდებთ

ცხელცხელ ხაჭაპურებს!

ნაადრევეთ ნუ ჩამოყრით ყურებს!

თქვენ გსურთ უკან ეგვიპტეში დაბრუნება!

ჰმ... კაცია და გუნება!

იქ ზურგზე მთიარხი ნუ თუ დაგაოქწყობთ?

მისი განახლება ხელახლა მოგიწდათ?

მონობის სურათი მე წინ მიდგას ნათლად,—

ნუ თუ ეს მონობა კიდევ მოგენატრათ?

ვინ გაათასსოია თქვენი ბუნება?

დავიჯერო,— ამ ქალაქრუნებმა!

ცოტაოდენი მე მაგათ დამაცოდონ,

მერე კი ასეთი რამე ამა სცადონ!

ნახონ, თუ როგორ დავაყრა ხეირს,—

გაყურებებით მე მაგათ სეირს!

თუმცა მოსეს არ უვარვოდა ლაბარიაკი,

მარა თვით გამოვიდა ხალხთან რაკი,

ყაყანი ნელნელა დაწყნარდა

და ჩქარა მშვიდობიანობა დამყარდა.

ამ გარემოებას ხელი შეუწყო კიდევ იმანაც,

რომ ციდან ჩამოცეცნილი მანანაც

იყო გემრიელი,

როგორც ჰყინტი ყველი!

თუმცა მოსეს ~~უფროდ ლაბარიაკი~~

რომ არაღის არა აქვს ნრბა

მიწანის

დამალვის,

მაგრამ ვინც მიჩვეულია ჩარჩობას,

ის ამჯობინებს დღერჩობას,

ვიღრე მას ვადაეჩვივოდა!

რომ სპეკულიაციას არ ეწეოდეს..

ესე ხომ მის ცხოვრებას აზრი არა აქვს,

თუ გასაყლდათ რამე არ გააქვს!

სწორეთ ამიტომ ხდებოდა,

რომ მანანას,—თუმცა ის ჩქარა ხდებოდა,—

ინახავდენ ფართულთ ჩარჩეში,

ანუ მენშევიკური წერილფება ეპერბი.

მათი ბრალაია, რომ კიდევ დღემდე,

ბევრ მოქალაქეს ეს ზენ დასქედა!..

საქმე თანდთან უფრო რთულდებოდა.

ხალხს გზაში წყალი მუდამ სწყურებოდა.

შეიქნებოდა აღიანჭათი.

ჩსუბი და შფლით.

—მოსეს სურს, ალბათ, უდანბოში რომ ამოგებოცოს,—

ჩენი ქონება, უბატონო, მან წააცოცოს!

—დაებრუნდით უკან. ჩქარა დაებრუნდეთ,

ცოცხლათ დაჩრენა ემაც კი გინდით!

გეგონებოდათ ბოლო ამ ჩსუბის,

შეიქნებოდა ფრიალი ქვების!

მაგრამ როგორღაც საქმე მოგვარდა,—

ხალხში სიმშვიდე კვლავ ჩამოვარდა.

ცოტაოდენი ხანი რომ გავიდა,

საქმე ხელახლა ეკულობა წაიბის,

ღამით მანაცათ რაივილნის დადგენ,—

ღლით ადრიან ზე წამოზადგენ:

ამელეკი მათ თაგზე დაეხას,

ძნელი შეიქნა მოსენ თაღის ხსნა.

როდესაც მოსენ ეს დანახა,—

უფალს შესძახა:

მკვლე ჩემო!

როგორ ხვდებიან შემხვედრ ვეგმას რელიგიის „ბულბულეზი“.

—ოთხ გადავიღე ამ ხათიალას,
ნუ თუ არ ფიქრობ ახლა ჩემს შევლას?
ჯარების სარდლით ვინ ავირჩიო,—
ეს მაინც მიჩივ!

რა უბასუბა უფალმა მოსეს
არ ეციით. მხოლოთ სარლობა იესოს,
ნაიენს, მიანლო.

ევაკაცი იყო ის მართლაც სანდო:
მხარ განიერი, წელში შგარი.
მან შეაგროვა... წითელი ჯარი!..

მოსე ააჩონს ასე ეუბნება:
—ფეხზე დაყენე შენ ყველა უბნები!

კომპეტანე რეზოლიუცია!

რომ საფრთხეშია რევოლუციის
„სიკვდილი, მარა არ დანებება!“—
ეს უნდა იყოს მთელი ხალხის ნება!
მენშევიკები დაფრთხენ

და სალაცა გაჰქრენ.
სოროგებში შესაძრომელათ.

იუცაკები კი დაირაზმენ შესაძრომლებლათ.

რა დღე დაყენეს ამოღეს!—

ბეგედა ნიღერის წანაღეს!..

ს. თ—იპ.

(გაგრძელება იქნება)

კედაგოგიური ინსტიტუტი

ტარტაროს, ჭირიზე, ვეცხინე ვედრება!—
ანსტიტუტს ეწვიე, მობობინდი მო,
ანბავე მართალი, რომელიც აქ ხდება,
რატომ შენც არ გინდა, რომ შეიტყო.
ცხრაასი კაციდან სამასს აქვს ჯერ ბინა,
აოც ამით აღვია საშველი მით,

ჯოგვიით ას-ასი შერევეს ოთახში;
როგორი წესია, — თქვენ თითონ სოჭვით,
არ ვარცა ცხრილი და სჭირია გარდაქმნა,
სამხედრო ნუსხების თანახმად მას;
დეკადა შესრულდა, ლექცია არა გვაქვს,—
არაფინ არ იღებს ჯერ კიდევ ხმას!—

და სტიპენდიებზე ხომ სიტყვაც არ თქმულა,
ბევრს სტუდენტს უნდა, რომ დაბრუნდეს შინ.

ილდემის გრძელდება ეს გაგრძობება
ნეტავი ეციოდე, ვინ გეხსნის, ვინ..

დარბაზში ფუჯუფუსი და არეუ-დარევი...—
იყოღეთ მაინც კი, — ეკეთებთ რას?

— ლექციის ლოდინში ვალამებთ მთელი დღე,
მივდივართ, მოვდივართ, — არაფერს სტებს,
მაგაბლა.

ჩემი ჯილდო სად არის?

რაღაც მეტად მეტად გავრცელდა ეს დამკერლობა. პირველად დამკერვლის დანახვაზე ერთი ფუსფუსი ატყვდებოდა: «დამკერული მოვიდა შეხედეთ!»—გაიძახოდნენ აქეთ-იქით.

შემდგომში დამკერვლობა სწრაფად მოვიდა ჩვენს წარმობას. დამკერვლები სოკოსავით ჩნდებოდნენ.

შეერკები კაცი, ყველა ჩემზე უკეთესი ბიჭი აღმოჩნდა.

ხალხში გასვლა მრცხვენოდა.

ბოლოს გადაწყვიტე და თავი დამკერვლად გამოეცხადე.

— შეხედეთ, დამკერული მოდისა—

— დიანახე? დამკერულმა ჩაიარა.

— დღეს ჩვენი დამკერული აღრე წავიდა სამუშაოთ!

— ასე ლაპარაკობდნენ ჩემზე.

გავსივდი კაცი, გაემაჟღი, ცა ქუდათ აღარ მყოფოდა, დედამიწას ქალამნად არ ეკადრებოდნენ.

— ამა მიიწით, ჯერ მე უნდა ავიღო,—გაეძიხიხი დილით, პურის რიგში.

— მე წყლის ფულს არ ვიხდი, დამკერული ვახლავართ—მამაკად უნასუბე ჩვენი სახლის წყლის კომისიას, ხოლო სახლის კომენდანტს, რომელიც ბინის ქირისათვის მოვიდა პანლუითი გაეაგდე:

— ვის უბედავ შენ ბინის ქირის მოთხოვნას, დამკერულ კაცს?

— სამუშაოზე სიარული მოვიინახებთ—ღვიწყვე: რას ვამბობდებენ, დამკერული არ ვარ?

კავშირის საწვერო ანარქისტები არ ვადიხხადე, რადღა საწვერო უნდა დამკერულ კაცს!..

ქაბკომი ბუხად არ მიჩანდა, ხოლო აღმინისტრაციის წარმომადგენლებს გამარჯვებასაც არ ეუუბნებოდი, როგორც დამკერული.

მოვიდა დამკერვლის საკავშირო დღე. დანიშნეს მიტინგი, სადაც უნდა მომხდარიყო საუკეთესო დამკერვლების დაჯილდოება.

მოვემზადე ჯილდოს მისაღებათ და ეს ამბავი ცოლსაც გაუზიარე.

— მერე და რას მოგეცემენ ჯილდოთ?—აღვიძრა ქალს ცნობისმოყვარეობა.

— არ ვიცი, ალბათ პალტოს, ფეხსაცმელს, ან სხვა ნივთს.

— პალტოს ნუ წამოიღებ, საპალტოე მატერია გამოართვი, მე უნდა შევიტეო. ფეხსაცმელის ორდერიც ჩილე, მე უნდა ვიყილო ჩემთვის!

— ქალო, ხომ არ გავიძლი, კაცი გადაწყვიე დამკე-

რელობას და ყველაფერი შენთვის წამოვიღო?

— რომ გეუბნები ისე მოიქმეცი, მაშ შენ გინდა დამკერვლის ცოლი შარშანდელი პალტოთი დადიოდი? გრცხვენოდე!..

რას ვაგწყობდი..

საღამოს, მიტინგზე რომ მივდიოდი ჯილდოს მისაღებათ, ცოლმა გამატანა ასაღებ ჯილდოების სია:

1. საპალტოე კოვერკოტი.

2. ქალის ფეხსაცმელის ორდერი.

3. სამოვარი და კეროსინკა.

4. ბუღა, კოტიკა, ან უკიდურეს შემთხვევაში პალტოტი.

5. სხვა წერილმანი საქონელი.

— აი, ეს ყველაფერი უნდა მიიღო ჯილდოთ, თორემ არ ვიცი, რას ვიხამე!—დამემუქრა ცოლი და გამისტუმრა.

მივედი მიტინგზე და ჯილდოს სია წინასწარ გადავიცი ქაბკომს:

— ვიცი უსათუოდ დამაჯილდოებები და თუ ძმხარ ჯილდოთ ეს ნივთები ამოარჩე!

ქაბკომმა უღვაშებში ჩაიციხა და მიბრუნდა. მიტინგი გაიხსნა. ოლაპარაკეს. გამოაცხადეს საუკეთესო დამკერვლები, წითელ დაფაზე გააკრეს და ჯილდოებიც დაურიგეს.

...—ამასთანავე, ამხანაგებო, ჩვენ გვეყვს შავი დაფის კანდიდატებიც, რომელთაც არა თუ არ გამამართლეს დამკერვლობა, ჩირქი მოსტებს ამ სახელს...

თმა ყალყზე დამიძვდა.

— ასეთია, მაგალითად ხარჩო-ყლაპიაშვილი ტიმოთე, —განაგრძო თავჯდომარემ და ჩემზე მიუთითა,—იგი არის ცრუ - დამკერული, შრომის დენერტირი და თავკერძაც. აი, მის მიერ შემოტანილი სია, რომელიც ცოლს გამოუტანებია სახლიდან...

აღარ მასოსუც, დავინი, ჰაერში გავითქვიფე თუ ჩემ ულებრივი წესით გამოვიპარე. მასოსეს მხოლოდ, რომ ქუჩაში გამოსულს დარბაზიდან მომეძმა:

— აი, ამხანაგებო, ხარჩო-ყლაპიაშვილი უკვე გაიპარა, იგი შავი დაფის ღირსია და წარმოებიდანაც უნდა იქნას გაძევებული..

ყრუთ მასოსეს, რომ დარბაზში ტაშმა იგრილა..

— რა ტენი, ჯილდოები მოიტანე?—შემეკითხა ცოლი.

— არა... თავიანთი კაცის ხელით გზავნიან; მე ვლარ გამიბედეს გამოტანება, მწარეთ ჩავიციენ მე და... მეორე დღეს ცოლიც გამეძეცა..

რუსული იუმორი

მოაგონდა

(ბურჟუაზიის მონოლოგი)

დამავიწყდა!.. აშკარად დამავიწყდა.. ბლოკნოტში მქონდა დაწერილი, რაც დღეს უნდა გამეკეთებია..

მოიცა... მოიცა... ჰო.. პირველ გვერდზე მეწერა... ბლოკნოტის თავში..

მოვიფიქვე კაცი... დავიღუბე... ვეღარ ვივინებ... არეული მაქვს სახლში ქაღალდები... მისი ბრალო...

ხო მაგონდება... სერიოზული საქმე იყო, დღეს უნდა გამეკეთებია.

რომ ვერ ვივინებ?... ჰო... კი... ფანქრით დავინშენე: საჩქაროა, აუცილებლად უნდა შესრულდეს... მაინც ვერ ვივინებ... წაველ შინ.. არ შემძლია დღეს მუშაობა!

მუშაობა... დამუშავება!.. უუუს... მომაგონდა!.. მომაგონდა... პარტიის ცეკის მომართვის სამკროებზე დაბრუნება... ვაჰა!

ორუღერებთა—ღ. შაქუნია.

— რატომ არ უწერ ექიმი ზემს ქაბარს წა-
მალს?
— რათ უნდა წამალი. გზის ბეჭარის გა-
ტარებებს კამანია მოთავსებდა თუ არა, შენ?
ქმარიც მოჩანდა.

ქვიანა—აბ. მშვიდლობაძე.

— ხალა ბარ დედაკაცი, ამ შუაღამებ-
დის.
— რა შენი საქმეა მანდ დევედ თორენ
ცხვირს ამოგატერე!

ქუთაისი—მ. ხოშყარიანი.

— როგორ უნდა თითო კალასი?
— ჯერ მითხარი რაშენი გაქვს, კაბაჯა-
რი და ფასს მერე დავადებ!

მარანი—მ. ნინუა.

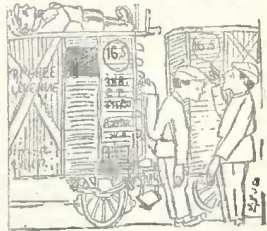
— რას უწუნებ შე კაცო ღიპაზე, რა-
ტომ არ აძლეე ქალს, შობილებული კაცია
და მღიდარია!
— რას ამბობი იმიოთანა კაცს ქალს რაჯე
მიცემ, რომელსაც სიღარიბის მოწყობა არა
აქვს!

ი. ქაბიანი.

— რატომა რომ ჩვენი კოპერატივი
არასოდეს არა თავის დროზე და?
— იმიტომ, რომ გამზედ და წოკრები სა-
ქონლად თავისთანებისათვის ანაწილებენ ჩუ-
მაღ!

ზრეილი—ბ. ჯაფარი.

— არ გვიხდა ბოლოთი, ავერ შევეჭრეთ
ამ ვაგონზე, კონდუქტორი ტერბულაშვიდ
ჩაიხე არ გაიღვრებები!

სოხალი—ლ. სანჯიატარაძე.

— რაშა საქმე, ჩვენი გაზე უპირითე-
ლთ რომ დავლუ?
— იმითმ, რომ ფესაკეულისათვის რიჯე
შე ჩაველაშა არ იკალა და ისეე პირითე-
ლდენ შეტარა ფესაკეულო!

ბათუმი—ლ. შაშვარიანი.

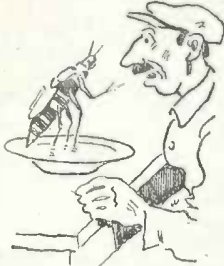

— ჰეი! რას დეებებ ამ ჩვენს ოთახში?
— სულ ერთია, რაც იქნება, რასაც ვნახე
იმა წავადებ.

გ ე უ ხ რ უ ზ ი

გედრება

ტყავატარების ვარზის მუშებმა სოსადლოში მიღებულ კვანძში პოველიობენ ხეივანს და ზოგჯერ კიდეს.

ხორო (მუშა): ნუ მიღებავ ჩემს ცო-მელს! ნუ მშამ ასი უღამაშალოთ მეგობარს...

სად დადნა?

ოზურგეთის ყოფ. მასწავლებელმა მუშაობის შემდეგ მუშებისთვის გაკვანძვის შაჭირი რომელიც განზე განაწილდა. მუშებმა არაფერი მიტოლათ.

შუაობი სავ უნდა წყვეტულიყო და სიღვიძნა! საკეთილ მღერბეობის მუშები, აქოსეს, ჩაის მწიბობ და თქვენს საათი შუაგანს სათლიობები ინაილოვნენ...

განუსვენებს

ჭეთაისს მუშეობის ფერმაზე მუშობის 85 გერმანული ჯიშის ძროხა, რომელიაგან 30 უჯრი დაიბოჯა პო-ველიობით.

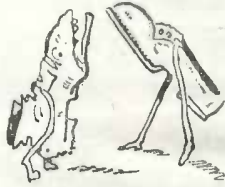
უღროთ დაობლებული ჭეთაისს მუშეობის საბჭო დერბის მუშეობის ბუშკებზე დაწებებულ ბარჯის რომ მათი და-უღრობითი და უღარაობითი დაიღუპა.

80 ჯიშინი ძროხა

ინსანივე გამოსტყავენ იმდენს, რომ მათ აკარებენ ამ მუშეობის და ადარ მოაწე-ობენ მათ საჯარო საბჭოებში განსაზო-ლებას, ირანიდან რს იმუშეობის ფერმის მუშეობებზე და ხელს მუშეობის დანა-რების 45 პროცის დამკვიდრებით განგზავრე-ბის საბჭოში.

გაბაასება

ტყავატარებელმა გაიხსნა თისსაბჭოების საბჭოში, სადაც პირველ რაგში და უზიარესად მ.პ.გ. მუშაკებს უკე-რანვე ფხსაცმელებს.

—მ.პ.გ. მუშაკის ფხსაცმელი:—რა გრე-ბავს ამ საბჭოში რომ შეგსულხარ? — მუშის ფხსაცმელი:—რადღაც ლანჩე-ბის დაკრება უნდადა ჩემს პატრონს ჩემ-თვის და იმიტომ გაიბედე... — მ.პ.გ. მუშ. ფხსაცმელი:—გასწი, გას-წი თუ კევი ხარ, ჯერ ჩვენი მ.პ.გ. ხალხის ვერბა, მერე მათი ცოლების, მერე მათი ნაცნობებ-მეგობრებს... გაიარე სფუთა პატარა და გაისათ შეგშიარტე...

თუ ძმა ხარი

დაყოლი ნიჯ ზახავე სტეკლია-ციას იმეცა ხილით და სანოეჯით.

მე ვარ დღობს მუშა ნიკოლოზ ზახავე მართლა მუშა არ გვეონათ, არცხიოთა სტეკლიანტი ვარ, თუ სიოლოციას და-გარკვეთი ცახაიდან და ვანჯიდან ურძ-ნის, ხილის და სანოეჯის ჩაიბოტანს და სამშავ ფსებში გაუიფავს. ბოლოს და ბო-ლოს, რა დაავლდება ინდუსტრიალობაციის მით, რომ მე ფხსზე ივიჯებო და ცრდა მო-ვიგო? თუ კოოპერაცია ვიჭობის, მე კოო-პერაციის წევრი არ ვარ თუ? თუ მკა ხარ ნე ირით წამობახება: ზახავე სტეკ-ლიანტი, მით უმეტეს, რომ დღობს მუშე-ობში მე დამკვირვლათ უწევიაჩი.

გადაგჭრით,

გაგანახებრებთ!..

ზონის ჩაიონმა (უნჩრდილან გაგა-წენილი საკანტორილო ტვირტები შემოე-გობს თქვენს შუასაბებ ნახებრად შე-აკერია.

ალბად ზონის მუშაკები ამგ მსგელომბენ: თქვენ, საკონტროლო ციფრებო, ზონის გინ მოვიცენაწა, თქვენს მუშაკებო ვეგემები უნდა გიოვეს განიო! გედაუწით, გაგანახებრებოთ ბიონი ვართ ამისთანიო ამ ფხსებს—გაგანახებრებოთეს თუ არ იჩებდა ვანაო!

რას აკეთებს?

— რას აკეთებს თქვენი ქმარი? — არაფერსაც არ აკეთებს! მხახვრობს მუშეობაში და შედეგევა დეფიციტთან საქო-ნელს.

კითხვა-პასუხი

შესიოთხა ბარბაროვს

გორის საბჭოთა მუშაობისაში საბჭოტრეო მანქანა - იარაღები ციოა უპატრონოთ. ვახოთეი გან-გემატლოთ რა არის ამის მიზე-ვი ამ რით შეიძლება ამ საქვის გამოსწორება?

მხახვლო.

ბარბაროვსს პასუხი. რო-გორკე მასს გორის საბჭო მუშაობე ბის აღმოსტრეაციის თათი მოს-მელებია (არტი სავ აღეს თათი) თათივე რადე ცის ჯეშ დაყარა მანქანები. ფრეზე მუგას გონია, რომ მსახიოთ მიღს უფავს მწა-ქანებს და სილ ამ შემოღავობის თქვადა. ჩვენი რკვეთ, გორის საბჭოთა აღმოსტრეაციის მუშა-შეანტროთ მუშეობებოთში საბჭო-რის მის ტრეობის აქტივობა, ცინ იესი იჩებდ სტეკლიანტი ბეს. თუ ანდაც არ უშეგელოს, მასწინ გიღ-მეგეცევაფიეთ ის ჩვენი დასაწი-ლონებადა.

აჩუა ტარტაროზს

ორი დღის წინადა ჩვენს რედაქციას შვიდწინადა აქ დახატული ტარტაროს „უმაჯო სული“ და მოგვართა შემდეგი განცხადებით:

ძვირფასო ტარტაროზი

რამდენიმე თვეა ვე ვარ ტრფილსო კომუნარების ზღწი, წვიმაძ, ფანგმა და უპატრონობამ გულის სიკანაირე გამოჩინა. გამუდმელ - გამოშედელო დემციის და მიწოდნი? ოზორტუნისტს. ასეთ ე. სხარებულ სოცმენებლობის დროს უპატრონოდავრი და ჩამორჩი ტემებებს.

ჩემგან ვინ იცის რამდენი გუთანი და ხანისი გამოვა და გულეს აუყვავებს ყანას. მე, მართალია, წინთ მუზუუმს ეყუთნოდი, მაგრამ გარედ გამოშადესი გაძლევ პათიონან სიტყვას, რომ მე ვადახარს არავფრი მაცხია, მაგრამ ეს ალბად იმტომ ნიხხა, რომ ჩემი ადგილი ჩემმა პატრონმა დაიჭირა მუზეუმში.

აძ. ტარტაროზ, თუ მიშველი, ისე შენი გახლი ჩემი ჰირისულადი, თორემ თითმველომამდე მივალ და მაშინ ჰირცხილის ჰამა ჩემი ბრალი არ იყოს. რ. იქნება, რომ ჩემზეც გაავრცელონ დანაკარგებთა ბრძოლის ლოზუნგი?

პატივისცემით არა პატივანაცემი ტარტაროზი.

თავდასხმა 13

(ბრეთი — კიათურა)

ამგამად სოფლის მდივანი, ახნაურია ყოფილი. შეძლებულ გულხდა ითულებს ჩონაში გამოწყვილი. გლებებზე ისე ნადირობს ეთ მტრედზე შევარდენი; ბეგრს აწაოიონა უბედურს, თავის გაჩენის დღეინა... და... ესლაც ვადინადირია, ხანჯალს ვაივლო ხელია ირავლის დასცა თეხნარი, სეჟე ქნა საკვირველია. მის სამინდიან ქანაში ნამგალი დატრიალა, ოთხმუკი ძირი სომინდი ჩასწენა გაატრიალა. შინმა შეიპარო სოფელი, გულ ვავახსდა მტკივანი, წამოგვეშვილე ტარტაროზ უნდა აიბარეთ მდივანი.

კი.კი.

სამკითხველოვ გოდება

ბაშსინითი (ოზურგ, მაზრა)

ასევე იყო ჩემზე კრება, ვადინახდეს პრაპოსიტი, და მოწყობა არ მალბრეს, დასაცინი დეფრი სესვის. ტიტკომ და ზეწარიამ (გაუქვადეს იმ ორს ენა) არ იზუნება ჩემზე სრულად და საფელაში ჩამსყენია. ჩამოშორდა მათთან ერთად მოქია და ვარსევანი, მამატოევის, დამაბლეს, და სულყველამ მიქნა განი!

შვა-შვარაული.

„ხელი ქოჩორს“

(კიათურა, ბრეთი)

ტარტაროზ ნუ გამოწყვიტი. თუ შეგაწუნო სწიზადა, ისევე ხრეთში ჩამოდა — ჩანგალით — მტრების ქირადა.

მდივანი, ბებია — ქალი, ოთასწლეის მასწავლებელი, გადავიკიდენ ერთმანეთს ჩხუბი ავიტ ვანუწყებელი.

რა დაეპარიათ? — იკითხავთ — რად მოხვითი

აყალ - მაყალი? მოცუევი. შენ კი იმას ვიბოე. მაგრად ამოსლო ჩანგალი.

ანიკომ „გაიბისქა“

ლიე - სკოლის „პაწა“ დულია, თინამ ამხილა. — ანიკოს ამაზრდ მისდის გულია.

სურვას ცოლი — ბებია — ქალს გა. აუტეა „კონკურენტად“.

ქალებს არჩენს - უნებართოთი — სწაულა მიპრია მტრათ.

ყოველ დღე ალიაკითი არის თემ - საბჭოს ბინაზე; არც ერთი არას ავიყებს ერთი - მეორეს ჯინაზე.

უბნია.

ჯორჯე

(ბორჯომი)

ხაიძე გვაყავს აქ ქარკომით ზარმაცია ძმაო, დიდი,

შენს ჩანგალზე ტარტაროზო, ვახლავთ სწორედ ასაკიდი.—

კომისიებს არ დაძებეს, ინსტრუქციებს აქმევე თავებსა,

დარაჯობა უჩრჩივია. მიტომ ზიდავს ხშირად წყალსა

მას რათ უნდა სოცშეჯიბირი, (შეჯიბირეთ თუ გინდ ბილში)

სამკითხველოს წოდებნი მინ ჩამაწყვირო. — შაო სკიერში.

ქარხნის დაზგებს შეჯიბირი აქეთ მტრევეში და სიძველეში,

ყურადღებას ბრენ გვაქცევენ, თუმცე „ვაფრიონთ“ კაცო ტრესტში.

ორთქლის ქებაი ვაგვეფიცა, ვეღარი სძლია ამდენ დაზგებს,

„ტრანსქესია“ ქირაალებს და ვაგვონებთ სცლიან ეპზნებს.

ნედლ მასალას არ ვაწვლიდან, ტარტაროზო, თავის დროზე,

და უმარტლებლობთ გვაჯენენ ხან ურემზე, ხან კი გჯოზზე.

ტარტაროზი.

ნიგეზიანი

ელისემ მოშკლა, ელასემ, რომელიც ვარდულს ვანაგებს, მუშებს ხელფასა წაართვა, ნეტურე პასუხს სად აუგეს? ვანოს ესტუმრა ბნელ-ღამით ერთი ეყაცკის ხლებითა, კარგი ეღარი შტეჩებს და აუბ ვაგაღეს ნებთა.

ფანჯარას ძლიე აადღეს და შიგ ვაიღონ მტრევეითა, ქალს ცემით სისხლი აღინეს, აველას ვერ ვიტყვი ვნითა. სამკითხველოში ელადიმერ არ იბრუნა ხშირად, ესხდე სადგურზე ვარშოხოს. საშებს არ აგდებს ჩირადა.

მ. აკარანული.

პანანები (სტუდენტს) — გამოდი ძაა, გამოდი ბინა დავგიცალე! მანდ ჩვენი საცხოვრებელი ადგილია!

===== დ ე კ ე უ ე ბ ი =====

ახალი გამოგონება

ბათონი, მუჭოთას თანამშრომლებმა ქაჯაიამ, ბლიაფმა, მოძოვამა და იაკოვლევამ მუჭაბის გაბრტყევის და სოცილიზმთან მიახლოების მიზნით გამოიგონეს საქონლის მუჭოთაიდან უტკბოლიად მიღების ახალი საშუალება.

ვინაიდან მათ ხელში იყო ფართალი და სხვა საქონელი, ამიტომ ეს საჭინელი 200-300 მეტრითონი გადოიტანეს თავის ბინაზე.

მყიდველებს საქონლისათვის მუჭოთასს წავაჭირეს მავივად შეუძლიათ მიაკითხონ ზემოაღნიშნულ პირებს გამსახლში.

მოსხანებანი

იქიდანაა, რადიო-კვანძის ქმისანმა ივანოვმა დამკვირვებელი დღეს პირველ იტობერას საათის მოსახლეობას რადიოთა გუგუტით დიდი და მინაასრანი მოხსენება შედგ თებამზე; ღვინის ღლავიზაცია და ნიხი შედგება.

— გუმინ შესვა ბათობს რაიონში მკვრივებ თბის და ცხვრებს დახურული კრება რომელსედაც მოხსენება ვაყვით ამ ს თავებჩიქმე შედგ თებამზე: კომპარატებს რადიო-კვანძით და კონტრასანდი ხარკის მნიშვნელობა გრგვლი.

დაპრა

მუშათანი. საქ. საბჭეზირის ქეთ. მალაზის თანამშრომელმა ვასალ ფორწიქიმ აწ. 3 ოქტობერის ქეთი-კომპანეში შესტან თანებეს, ვაიქე-რულ ნიადაგულ მიიყენა ღრმა ქრელობა და ჩამოაცალა 100 პანეთი.

უეჯიბრი წყველაში

(სოფ. წვეი, ზენტაუ იონს რაიონი)
დებანე: — გაგიცოდა თავი და ოჯახი, რადგან პოლიტკანის და ანბსკომის წყალბინი ავი 5 წელიწადია ვა-ცრდა წვეის საქმობელი.

— თქლავ — ბემესე და მოპაცტე! იარა მუმა გავობა და რჯახბა სულ ტრულეში მხე. რავარც ძირულის მუჭოთასს ვაეუვობამ მოვაცტე რადიო-სადგურის დადგამზე.

დებანე: — ვგერია ოჯახი, გამოვი-თავი და ტვინი. რადგან ჩვენი სკოლის შუა საბოთლო გამოცდაროგ-ბულია უღენძანესით და მჭე-ფებში შო აწ მხოლოდ წვენი სკოლის ვაძვის წყალბობი.

იბერი

ახალ-სხნაკი. გუმინწინ ვაი-მართა ღორებს ანიმვეულებრივი კრება. კრებაზე ერთხმად დაადგინეს იგიოშის მიტანა აღმსკომის შენო-ბაზე უკანასკნელს დასაყობად. გუმინ აღმსკომის გზოში ვანდა ღორების პირველი ესკადრონი. მცა-რე პოპლის შემდეგ ღორებს რაზ-მებმა საესებით აიღეს აღმსკომის გზო და მთელ ქალაქში გამოაცო-დეს სააღუო წესები. აღმსკომის შენობა ვარგოვლელა ღორების რა-ზმებისაგან. მილოცის კონტრ - უ-რაშები უშედეგოდ დასრულდა. მდგომარეობა სახშია. (ფერია).

კომბოშული (კვათ. რაიონი)

გენადა და ვასლი, — მუკარაშვილ-ნი გვერდა, კომპოზიტიდან ვარაი-ტხეს ვაქციტეს მთად და ბარადა პრესტივის აღმადგენთ მათ მაგარ-თეს მუშტებს, კრივეებს, ცხვირ-პირის აქტრევენ სულ ყველას, არ ინდემ ოილუხეს ქრავებსა. გლეს საშხარობეს დაუბადენ, დღე გათუნეს მწხანა; სკვებს და კიდევ ვაქარცვენ, ცხვრ-რბი ადინეს მპარაზ. (ფერია).

ბერლინის არჩენებში კომპარტიამ ყველაზე მეტად შიშის სოც-დემოკრატიული პარტია და სხვა

(გაზეთებიდან).

სხელსხალი აზებები 15

დაიკარგა სიღებრი

ივანე კისინჯოლავს დაეკარგა სიღებრი, რომელიც ამ ირთი ცირკის წინააღმდეგ და სახლიდან პურის წიგნების გასასაცდელად. ნიშნავს უკუვარს რიგებში დგომა, ხელთ აქვს პურის ექვსი წიგნი კი მუშკოვოვის, დასაღვევის, ავიოქების და სხვა წიგნაკებზე, რიცხვით 37 ცალი.

ფეხები ტავებზე

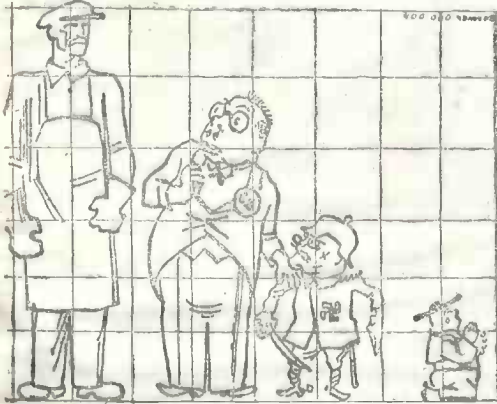
ტუ. სასაღილო "გამარჯვების" შუაშეკები (შალანის ქუჩაზე) აცხადებენ, რომ ავიობა მათ მიერ მოსაღილებსაგან გამეჭროლი ტყავები. კაჭრობა მითუფთი და ცალობითაც.

ფეხებ საწუშოს

დაშაიარბილი მუქს შეიღწეული, ვარ 32 წლის, ვიცი წერა-კითხვაც, შემაძლოს შეგმარული შოიშის ბირეთის მუღმეტი მენსიონერის თანამდებობა, მაგრამ დაშაიარბის გაცემა უკვე გააუქმეს.

კლდე ერთი აღმოჩნა

ცენტროლოზმა სარევიზო კომისიამ იმეტი ქალთა თავმჯდომარის მოლოჯ-ბელოტურს ასათიან აღმოჩინა 432 მანეთი დანაკლისი. როგორც ამბობენ ეს აღმოჩნა გადატროლებას მოახდენს მოლოჯე ასათიანის ჯიბეში.

პარჩივანების დიზაგბა

ბაისუბანი

(ლაგოდების რაიონი)

ლაგოდებს ეესტუმბრე, ამბავი შეიქმნა, იქ ბაბუნაშიღვლე ბეგერი რამ სთქვეს, რომ მათმა ბრწყინიელ აღმტებულებამ ფულები შესკამეს და შიორთვეს.

და სახდაზღვევაში გლებების ჩიული ისმოდა ყოველდღე, ამბობდნ რას.

„საქონელს ვაზღვევით, ფულები შეგეჭონდ-

შურა ყიღბ ქეთითრით გეინენედა გზას.

ფული მას შეჭკონდა საკეთარ ჯიბეში“

გლებობა მეორეთ აზღვედა ხარს.

ისმოდა მუჭარა, ლეღადა სული,

ზოგი რას ამბობდა და ზოგი რას.

გაზეთის ფულებიც შეკამა ეშაწვილმა,

რომელიც მოკრიბა ისეთში მან.

„არ მოკცა მე სენი წირიმე გაზეთი,

წაიღედე ესმაკმა წაიღეს თან.“

ასეთი ბრალდება ბეგერი აქვს მას კიდევ

კომეკეშის უსმინეთის ისტევის სტეას,

და იღიზარია ბრიგადის სახლით

პროკურორის შოითხვის ენახით რა სთქვეს.

ბანკი.

გოღორი

დლიკოურეს (ს. დლიკოური, ზესტაფონის რაიონი) შოგეყავს ნაწყვეტი თქვენი წერლიდან:

„ვირფასი და დაუფიყარი მძიო იაშა! დღეს შემგვდა ურთი ამხანავი და...ვენს უჯრედზე (ე. ი. დლიკოურის ქ. კ. უჯრედზე) შემდეგი სთქვა (ხიმდერთი)

დლიკოურის კომეკეშარი

მოსისტებს ძალიან,

სტეტორებს აყალიბებს,

გეგმებს აშლევს ვვარაინ

მუშაობა არ წწარმოებს,

ეს ხომ მათი ბრალია?

ამ სიტყვებმა ძლიერ გამბრაზა, მაგათ ვახეჩე ღმერთი, მივაფურთხე ეშაქს! ... სხვათაშორის დლიკოური ზესტაფონის მახლობლად მდებარეობს. ზესტაფონელები კი განთქმულნი არიან სიმღერით და ასე უშრო

ლექს არ იმღერებენ. უჯრედის სუსტი მუშაობის მიზეზის წინ მეთანია მის მუშაობას ვერ გამოაცოცხლებს-

(თქვენ კი ვაშაყეტრად იძახით: ვახეჩე ღმერთი, მივაფურთხე ეშაქსო.) ლეთის სენებმა რომ საქმეს შეაღიღეს,

მაშინ მაკლანდლის ბედს ძალი არ დატყვედა!

67/438

ბარტაროზის ჰრემია =
არ სჭირდება „ჰრემია“

მწვანელი - გომლის მიღება მოკალაქეზს უშუალოდ ჩივის ბარბუ.

მთავ. № 1810 რედაქტ.: სარედაქციო კოლეგია, გაზ. „მუშა“ -ს გამოცემა